

avui

s.i.c.

PAISOS CATALANS

30 Novembre 1975

[nº 34]

preu 15 ptes.

SUMARI

CATALUNYA

+ FRANCO HA MORT!...

- Breu recapitulació de 39 anys de franquisme.
- Declaracions: PSAN, PSUC, UDC, RSDC.
- poesies clandestines i fotos ilustratives.

+ PAGINA 2

- Presentació.
- Nota de FNC al S.I.C. - "AVUI".

+ INFORMACIÓ GENERAL

- Amnistia! Amnistia! Amnistia!
- Els fets de la "Modelo": un pres comú assassinat.
- Detencions del PSAN-Provisional.
- "Captaires de la Pau": Xirinacs i altres tancats a Montserrat.

+ L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA

- Celebració de la 11ª Assemblea General de Convergència Democràtica: Declaració final.
- Ha estat creat el Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

ILLES

- Vida política a les Illes Balears, avui.
- Declaració conjunta de 10 organitzacions polítiques i socials.
- En el camí de l'Assemblea de les Illes, document oficial.
- Última Hora: Declaració d'ANAM sobre la mort del Dictador.

PREMSA DEMOCRÀTICA

- Documents i Notícies Nº 0.
- Convergència Informa Nº 3.
- Solidaritat (del S.O.C.)

ESPANYA

- Declaració de la UMD el 20 de novembre.
- Des de París, parla el Capità Domínguez, de la UMD.
- Declaració de la DC de l'Estat espanyol a la DC europea.
- Última Hora: Resposta de la DC europea.

LLIBRES

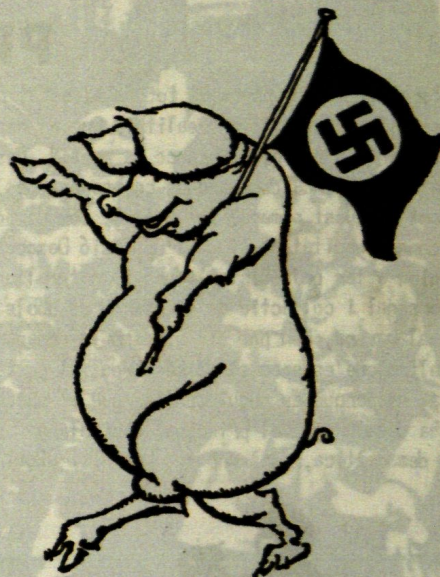
- La premsa clandestina catalana, hoy. Equip "AVUI".

PAIS VALENCIA

en suplement apart

(dibuix de la premsa clandestina holandesa sota els nazis)

FRANCO HA MORT. MORI LA DICTADURA!

La nova era esperada des de feia molts dies. Finalment, en la matinada del dia 20 de novembre milions de boques repetiren la mateixa frase: "Franco ha mort. Ja era hora...". En efecte, fins i tot durant la seva inacabable agonía, el Dictador ha mantingut tensió a la gent. Franco ha mort, sí, però ha mort en el llit, vell i xacràs... Aquest detall passarà en aquest futur que tot just comencem a encetar, encara que no és nostre com molts hauríem desitjat. Franco és el passat; un passat que cal no oblidar mai, doncs tard o d'hora haurem de fer recompte i justícia d'aquests 39 anys. Franco ja és història; la lluita continua.

MI MANO SERA FIRME. MI PULSO NO TEMBLARA

Amb aquests mots, el general Franco prengué possessió, el dia 1 d'octubre de 1936, de la "Jefatura del Estado", del nou Estat que s'estava gestant arrel de la rebel·lió militar de juliol d'aquell any. I ningú no pot negar que així ha estat la seva manera d'actuar durant els 39 anys de govern dictatorial. Pel que fa al nostre país, l'Era + franquista ha estat el període més dur i més negre, només comparable a la conquesta de Felip V. Malgrat això, Catalunya, els Països Catalans, és una realitat puixant, en + contínua expansió i afermament de la consciència nacional. Evidentment, aquest diguem-ne reviscolament no ha estat possible sense les bases del passat més pròxim, ni tampoc ha estat cosa de poc temps: han hagut de transcórrer anys i anys, a l'ensems que han estat vençuts grans + obstacles amb molt de lluita. "Las primeras medidas de ocupación / (de Barcelona) / -mezcla de hosquedad y beatitud empalagosa- me pusieron al borde de la náusea", escrigué Dionisio Ridruejo, autor de la lletra del "Cara ai Sol", en el seu llibre "Escrito en España" (Bs. As. 1962, p 16).

El principal instrument de qualsevol règim totalitari ha estat i és la repressió: física, psicològica, a nivell d'informació..., en definitiva, amb la finalitat de crear por, tant a nivell col·lectiu com a nivell personal. El +

(passa a la p.3)

ha estat creat el CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA

a les Balears s'està gestant
l'ASSEMBLEA DE LES ILLES

PRESENTACIÓ

Al llarg del mes de novembre tothom ha estat pendent de la malaltia del dictador. Allò que semblava que mai s'esdevindria, finalment s'ha convertit en realitat. Com és ben sabut, el passat dia 20 -el 19 al vespre, segons alguns indis- fou comunicada oficialment la notícia: "Franco ha mort!". Després de 39 anys de govern autocràtic feixista, l'home, la peça clau d'un sistema muntat per ell, ha desaparegut per sempre més. Atesa la transcendental importància de la nova, l'Equip "AVUI" li ha dedicat bona part d'aquest número. Tot i això, com es pot comprovar, hem preferit fer-nos ressò de les preses de posició que la mort de Franco ha suscitat al si de l'Oposició Democràtica catalana, que no pas fer un exhaustiu repàs del seu regnat. Això darrer serà feina a fer pels historiadors i, naturalment quan es pugui, per tots aquells qui, d'una forma o altra, aportaran el testimoni personal i col·lectiu de la vida d'un poble sotmès al feixisme espanyol: Catalunya, els Països Catalans.

D'igual manera, hom pot dir que amb la desaparició física de Franco acaba una etapa de la història contemporània i en comença una altra que esperem sigui més breu: el postfranquisme sota el nom de monarquia de Juan Carlos. I amb ella ha renaixut l'esperança, no perquè es pugui confiar que el successor enguagi el camí de la democràcia, sinó que pel fet unànimement compartit ++ que ha desaparegut el principal obstacle en aquest sentit, per la qual cosa el restabliment de la Llibertat, la inevitable ruptura democràtica, està pròxim. Que així sigui!

o o o

Al nostre país, d'altra banda, s'ha produït un fet d'importància cabdal: el "CONSELL DE FORCES POLÍTiques DE CATALUNYA" ja és una realitat. Tot i que encara no ha estat fet pública la Declaració política, el nostre país ja compta amb un organisme unitari pactant, és a dir que podrà dialogar a nivell d'igualtat amb les restants + instàncies unil·lars de l'Estat. Però, a més, cal destacar que al si del dit "CONSELL..." hi són presents la totalitat de les forces polítiques catalanes democràtiques, des dels liberals (EDC) fins els comunistes (PSUC). Ens hem de felicitar que ++ Catalunya compta amb una única veu de cara les futures negociacions en la lluita per la Llibertat i la Democràcia.

o o o

El tema de l'AMNISTIA total ha estat una de les altres notícies que han dominat l'atenció de la gent aquests últims dies. I ha estat així, atès el poc abast de l'"indulto" concedit per Juan Carlos. A la secció d'Informació General fem referència a la problemàtica de les presons ara. Finalment, voldríem destacar dos blocs de notícies: el de les Illes Balears, on s'està en camí de crear una Assemblea de les Illes; i el d'Espanya, on sobretot parlem dels militars de la "UMD" i llur postura favorable a la Democràcia.

ES NOTICIES...ULTIMES NOTICIES...ULTIMES NOTICIES...ULTIMES NOTICIES...ULTIMES NOTICIES...ULTIMES

NOTA DE F.N.C. AL S.I.C.

Companys del S.I.C.

Volem fer-vos arribar dues remarques a punts concrets de l'últim número de la vostra revista, datat el 30 de setembre.

A la pàgina 8 publiquem una nota titulada "L'ASSASSINAT D'UN POLICIA"; on es relaciona l'agressió mortal a un policia a la Via Favència, de Barcelona, i es transcriu la nota de condemna d'aquest fet que disset polítics catalans van publicar a la premsa.

Independentment de les discrepàncies que trobaríem pel que fa + al tractament que feu del tema, volem fer-vos avinent, ara, en concret, la nostra desagradable sorpresa en veure que, al títol i a + les primeres línies de la nota, tracteu el fet com un assassinat.

Al marge de la consideració polític-tàctica que us mereixin ++ les agressions mortals indiscriminades a agents de cossos repressius del feixisme, no creiem que ningú que tingui -com, a la vista de l'història de la vostra revista, volem creure que teniu vosaltres- autèntica consciència de país ocupat, pugui considerar-les + negativament des d'un punt de vista diguem-ne moral -que és el que es desprèn del qualificatiu "assassinat".

Es per això que hem trobar gratuït i certament sorprenent a++ aquest qualificatiu dins les pàgines de l'"AVUI".

Qualificar d'assassinat l'execució d'un policia feixista és, ++ com a mínim, una afirmació lleugera que, dita per vosaltres, pot + induir certs sectors a confusionisme, si més no pel que té de sincronització, per un cantó, amb el llenguatge del règim, i per altre cantó amb el llenguatge dels qui, situats a l'oposició democràtica, semblen tanmateix no tenir, o no tenir prou clara, aquella + consciència de país ocupat, i tracten els agents repressius i d'ocupació com a conciutadans aproximadament respectables.

La segona remarca fa referència al comentari que feu, a la pàgina 14 -i del qual no sabríem deixar-vos d'agrair el to francament + elogiós-, sobre la nova època del nostre òrgan central ARA. Hi diu que FRONT NACIONAL DE CATALUNYA és "l'organització nacionalista més antiga". Volem precisar-vos que FNC és -i ho és, textos i actuacions a la mà, inequívocament després del I Congrés celebrat l'estiu del 1974- un partit socialista i independentista dels Països Catalans. Qualificar-lo simplement de nacionalista és, al nostre entendre, ++ fer un flac favor, ni que sigui involuntari, a l'objectivitat informativa. Si bé des d'una apreciació rigorosament científica, les posicions independentistes poden ser qualificades -i, de fet, ho són per molts autors- de "nacionalistes", el fet és que el desprestigi + assolit pel terme "nacionalista" a causa de les realitats modernes + de nacionalisme expansiu i imperialista, ens han dut - com han dut a moltes organitzacions i moviments independentistes- a bandejar a++ aquest terme de la nostra terminologia i a aplicar-lo només als nacionalismes de caràcter expansiu. La nostra "Declaració de principis i d'acció política" (a l'apartat "Refús de la ideologia nacionalista", p. 38), deixa ben clara aquesta nostra posició.

I res més. Si ens hem volgut aturar en unes posicions purament + terminològiques, és perquè, al moment actual en què la clandestinitat -almenys la nostra forçosament profunda clandestinitat- ens priva dels ressorts d'una política de superfície i autènticament de ++ masses, les qüestions terminològiques i de detall poden prendre, en determinades ocasions, una importància inusitada, i doncs cal vet++ llar-les per tal d'evitar-ne conseqüències molestes o irreparables.

Salutacions en la lluita,

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

mateix Ridruejo ho confessa: "La represión adquirió el carácter y el volumen de una + purga de adversarios, intencionalmente exhaustiva, no con miras a la seguridad presente sino destinada a retirar para el futuro todo obstáculo probable, toda veleidad de oposición, todo rebrote de las fuerzas o significaciones condenadas" (Ib., p. 93).

Al respecte cal recordar que en finir + la Guerra Civil, hi havia 2 milions de persones en camps de concentració i en pre-+ sons. D'altra banda, cal tenir en compte + els 700.000 exiliats a França. Finalment, segons dades de l'historiador Gabriel Jackson, hom calcula en 200.000 el nombre d'executats al llarg dels anys 40... A títol d'exemple, podem fer esment dels assassinats que tenien lloc, dia a dia, al Camp de la Bota barceloní.

Un bany de sang

En efecte, Franco no ha estat més cruel que d'altres dictadors que hem vist en el segle XX, però ha estat un dels pocs que + ha tingut oportunitat de satisfer amb impunitat el seu odi al poble. Les circumstàncies que hi havia al món -II^a Guerra Mundial de primer i guerra freda després-, li + proporcionaren aquesta ocasió. La història el jutjarà, però el que sí podem i hem de dir, és que precisament fou aquest bany de sang la base sobre la qual s'ha recolzat + el règim que organitzà.

La vergonya d'Europa

La dictadura del general Franco constitueix una de les pàgines negres de l'Europa democràtica. La insolidaritat que hem patit dels altres pobles que aconseguiren + vèncer el feixisme, ha estat formidable.

Al segle XX és molt difícil, pràcticament impossible, que un poble pugui enderrocar un règim tirànic, si no compta amb + l'ajut internacional. Els instruments coercitius i de control dels Estats han evolucionat de tal manera, que fa insuficient + la resistència més heroica. Aquesta és la

FRANCISCO FRANCO (lloro)

Vas caure'ns al damunt
de terres africanes,
i es va acabar la pau.
Perquè d'ençà aquell dia,
xerres sense mesura
fermat al teu palau.

Només dius el que et dicten
i a carvi t'alimenten
i et creus un mariscal.

Quan et treurem les plomes
veurem si tens vergonyes,
imbècil animal!

(de "Cançoner Català de la Resistència". + Clandestí. Any 1967, p. 5.)

lliçó que ens + ofereix a diari el panorama del món. Els pobles que restableixen la democràcia, ho fan amb el propi esforç, però també amb la col·laboració efectiva dels + altres països.

Doncs bé, ++ els pobles de + l'Estat espanyol no obtingueren aquest ajut i + foren abandonats i sacrificats el 1945 a la Dictadura ++ franquista mentre els organismes internacionals decidien + uns boicots convencionals, sense cap propòsit decidit d'abatre el feixisme de Franco.

El llarg període de la guerra freda dels anys cinquanta i seixanta contribuï decisivament a consolidar la dictadura, que amb l'ajut descarat dels EE.UU., aconseguí fins i + tot una certa credibilitat internacional. Aquesta és, repetim-ho, una de les pàgines ++ més humiliants i vergonyoses d'insolidaritat entre els pobles. Així s'explica la desesperació de Gaziell que ens ha deixat un testimoni inapreciable, amb les seves "Meditacions en el Desert (1945-1953)". I el mateix podem dir pel que fa a la lectura de la premsa ++ clandestina de l'època. En resum, està clar + que forem traïdonats i que el general Franco, lliures les mans altra vegada, consolidà el seu règim totalitari.

El secret de Franco

Es probable que algú prou desorientat busqui, en el futur, l'explicació de la llarga durada d'aquesta dictadura. Franco, el menys sobresortint del trio format amb Hitler i Mussolini és el que ha reeixit a governar més + temps. Quin tret els ha diferenciat?

Aquests tres individus han estat els factors d'un dels banys de sang més horribles + que ha presenciat el segle XX. En aquest aspecte han anat de bracet.

En canvi, hi ha un punt que fa única la + dictadura de Franco. I cal que quedi clar davant de l'opinió pública catalana i internacional: el franquisme ho pogut sobreviure 39 anys, gràcies a que forem abandonats per les potències democràtiques a la nostra sort.

Aquesta és la crua veritat, que només + té un aspecte positiu, que aquest sí depenia de nosaltres: Franco no ha aconseguit destruir-nos com a poble, com era la seva inetenció. +

ELS AMICS EUROPEUS DE FRANCO: 1. ADOLF HITLER, el "Führer".

Ben al contrari, la diversitat congènita de l'Estat espanyol és més evident que + mai; els sindicats autèntics amb nous dirigents són a cada empresa; els partits polítics creixen a bon ritme i tothom de mana i exigeix donar pas "al vent amplisim de la Llibertat". Llibertat dels homes i llibertat dels pobles.

Franco ha mort. Morí la Dictadura!

DOCUMENTS

del PSAN

El mateix dia de la mort del Dictador, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN), llençava al carrer el Nº 53 -edició especial- del seu portaveu LLUITÀ. Sota el títol coincident de "FRANCO HA MORT. MORI LA DICTADURA!", després de fer un repàs de la brutalitat i repressió del Règim franquista, sota el subtítol "QUÈ ++ POT PASSAR ARA?", diu:

"La mort del dictador ha estat un ++ cop definitiu al règim. Sense el dictador ningú ni res pot aturar la seva degradació definitiva.

Les dictadures s'ifícilment sobreviuen al dictador.

Amb la mort de Franco, però, no s'acaba encara el règim. Perquè amb la seva + mort no desapareixen tots els sectors socials que ha segregat la dictadura durant tots aquests anys (feixistes fortament + arrelats a la burocràcia de l'Estat i a les forces armades, especuladors, estafadors i gàngsters de tota mena, etc.)

El problema més important ara és, ++

doncs, analitzar què pot passar ara i quina ha d'ésser la resposta obrera i popular davant de cada una de les possibles situacions en què ens podem trobar abocats.

Quines són les possibles sortides del franquisme?: Breument les podem resumir en tres:

1) Control de la situació per part de la camarilla de la família Franco i dels sectors més reaccionaris del règim.

Aquesta possibilitat -si bé cal tenir-la present- consisteix en el fet que és poc probable que es produeixi. Si aconseguís d'imposar-se aquest sector seria segur per molt poc temps. Sense el control de l'economia i controlant ja només parcialment les forces armades, el seu futur només pot ésser la submissió a les classes dominants representants del capital monopolista, en un terme més o menys llarg de temps.

Es evident, però, que la victòria d'aquests sectors suposaria si és que això és possible -un augment de la repressió, únic puntal de la seva supervivència.

2) Continuació de la política del "12 de Febrero" preconitzada pel govern Arias amb Juan Carlos com a cap d'Estat. Aquesta és la única solució que en principi recolza el capital monopolista, és la que més probablement s'imposarà.

La seva imposició es produirà arraconant encara més els sectors més reaccionaris del règim i la camarilla franquista i impulsant més a fons la política "aperturista". No representaria cap canvi respecte a la situació actual.

La mort del dictador si bé permetria d'avançar en l'aperturisme i d'orquestrar una àmplia campanya d'integració de certs sectors (especialment sectors burgesos avui allunyats del règim) tampoc no li permetria de portar una acció repressiva tan decidida.

Sense una capacitat d'integració real i sense la mateixa capacitat de repressió que té una autèntica dictadura, la situació degenerarà ràpidament cap a solucions polítiques "més integradores". Aquesta necessitat es farà evident a les mateixes classes dominants, si volen continuar mantenint el poder polític i econòmic.

3) Imposició d'una "democràcia" limitada o "pseudodemocràtica". Es tracta d'una maniobra de les classes dominants per a imposar una falsa democràcia que permetés la legalització dels sectors de l'oposició més moderada: democràcia cristiana i socialdemocràcia previsiblement.

Aquesta sortida s'hauria de produir fora del marc estricte del franquisme i requerirà algunes reformes.

Hauria de comptar per portar-se a terme amb la participació dels sectors més democràtics (és a dir menys feixistes) de l'exèrcit, per exemple Díez Alegria. Segurament podria comptar amb la figura del rei don Juan per a "legitimar" la maniobra.

Aquesta és la maniobra més perillosa per la seva possibilitat de captació de certs sectors, però al mateix temps és poc probable, ara. Considerem que les classes dominants hi recorreran en el cas que la segona solució no sigui possible o s'hagi degradat totalment.

Aquesta maniobra -feta a l'esquena del poble- només podrà mantenir un temps si es presenta des del primer moment als ulls del poble com un autèntic canvi democràtic. Això obligarà aquest govern a donar resposta a les exigències democràtiques populars. És un factor que hem de saber aprofitar.

LA RESPONSA OBRERA I POPULAR

Davant aquesta situació, quina ha d'ésser la resposta obrera i popular?

La lluita obrera i popular ara té com objectiu polític immediat impulsar una política de treccament definida breument per:

EL GENERAL FRANCO EN LOS INFIERNOS

...
Aquí estás. Triste párpado, estiercol
de siniestras gallinas de sepulcro, pesado esputo, cifra
de traición que la sangre no borra. Quién, quién eres,
oh miserable hoja de sal, oh perro de la tierra,
oh mal nacida palidez de la sombra.

...
No mereces dormir
aunque sea clavados de alfileres los ojos: debes estar
entre la podredumbre de las recién paridas
ametralladas en Otoño. Todas, todos los tristes niños
descuartizados,
tiesos, están colgados, esperando en tu infierno
ese día de fiesta fría: tu llegada.

Niños negros por la ex-
/plosión,

trezcos rojos de seso,
corredores de dulces intestinos, te esperan todos, todos,
/en la misma

actitud
de atravesar la calle, de patear la pelota,
de tragar una fruta, de sonreír o nacer.

...
Como el agudo esparto o el dolor se consumen,
ni espanto ni dolor te aguardan. Solo y maldito seas,
solo y despierto seas entre todos los muertos,
y que la sangre caiga en ti como la lluvia,
y que un agonizante río de ojos cortados
te resbale y recorra mirándote sin término.

(Pablo NERUDA in "Obras Completas", pp. 286-288, Bs. As. 67).

ELS AMICS EUROPEUS DE FRANCO: 2. BENITO MUSSOLINI, "Duce".
Biblioteca de Comunicació
CEDOC

- LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES.
- GOVERN PROVISIONAL AUTONOM AL PRINCIPAT
- PAIS VALENCIA I LES ILLES.
- DISSOLUCIO POLICIA POLITICA.
- LLIBERTAT PRESOS POLITICS.

La consecució d'aquest objectiu passa per:

- Lligar la lluita de masses als diferents fronts: sindical, barris, ensenyament, etc., a l'alternativa democràtica popular, que exigeix com a mínim els objectius de trencament, a través del treball de base de l'Assemblea de Catalunya al Principat i del Consell Democràtic del País Valencià.

- Impulsar al Principat la necessària unitat política catalana per a la creació del Consell de Catalunya, que sigui un primer pas cap al Govern Provisional Autònom de Catalunya. Aquesta tasca és ara més urgent que mai. Les darreres preses de posició fan esperar que estem prop d'aconseguir l'objectiu que ens havíem proposat.

- Al País Valencià on s'ha concretat amb èxit la política que hem preconitzat, amb la creació del Consell Democràtic del País Valencià també caldrà avançar cap al govern Provisional Autònom eixemplant a nivell de base els lligams amb el Consell.

Aquests són els trets generals de l'única política correcta, la que ens ha de conduir a la victòria.

Però més concretament, davant de les tres possibilitats que hem exposat, QUE CAL FER?

En el primer cas (domini dels sectors més reaccionaris) cal continuar la lluita tal com hem dit abans, però accentuant al màxim les mesures de seguretat. Caldrà superar el

període -previsiblement curt- que pot portar aquesta nova situació.

En el tercer cas que hem suposat (maniobra de "democràcia" limitada) caldrà tota una altra forma d'acció. Es davant d'una possibilitat com aquesta que cal que estiguem més atents i més disposats.

Caldrà des d'un primer moment exigir públicament la DEMOCRACIA sense limitacions. Però això només es pot aconseguir imposant-ho:

- a nivell d'empresa realitzant assemblees i accions diverses per a exigir des del primer moment aquestes llibertats, desde les associacions de veïns, des dels col·legis professionals, etc. denunciar la situació; al carrer manifestant des del primer moment la voluntat d'un règim democràtic definit i per una política de trencament total amb el règim, exigint la dissolució de la policia política i la llibertat dels presos polítics en el context polític d'un Estatut d'Autonomia.

Finalment, davant el cas més probable, la continuïtat pura i simple d'un govern Arias, hem de continuar portant a fons la lluita popular i democràtica per tal d'accelerar i la inevitable degradació del règim.

Manifestem públicament des del primer moment l'oposició a la política continuista de Juan Carlos. Un sol crit ha de sortir de tot el poble que spaiexqui per a impedir les noves maniobres i imposar les llibertats democràtiques i nacionals.

NO AL CONTINUISME!!

FORA LA DICTADURA!!!

P.S.U.C.

Per la seva banda, el Partit Socialista Unificat de Catalunya (nom del PCE al nostre país), també llença un número extra -el 426, amb data 20-XI-75 el qual, sota el títol "EL DICTADOR HA MORT. NO AL CONTINUISME DE JUAN CARLOS. IMPOSEM L'AMNISTIA I LA LLIBERTAT!", inclou la següent Declaració, signada pel Comité Executiu:

"Franco ha mort!

Després d'una lenta agonia prolongada artificialment per una camarilla desesperada i àvida de poder, el dictador ha mort i d'una mort merescudament horrible, envoltat del menyspreu general dintre i fora d'Espanya.

Aquesta mort fa girar un full de la nostra història. Passi el que passi, ara les coses no poden seguir igual.

El sistema de poder sorgit de la guerra civil, al servei d'una minoria corrompuda i reaccionària, es va organitzar fins a tal punt entorn de la persona de Franco que la seva desaparició ha de fer-lo trontollar.

Tothom, avui, és conscient, d'una manera o d'una altra, que l'equilibri precari del poder trontolla. Avui, amb la desaparició de Franco, la dictadura feixista és més feble que mai. La conjuntura, doncs, és més favorable que mai a la democràcia. S'obre, per a Catalunya i per a tot Espanya, un període de possibilitats i d'esperances exaltants, i aquest és el sentiment dels centenars de milers, dels milions de persones

DANSA DE L'ODI SOBRE LA TOMBA DEL DICTADOR

Dansaré sobre la teva tomba
la dansa de l'odi immarcessible.

Percussió de peus i de mans
sobre la teva tomba.

Crit de joia i alarit salvatge,
sobre la teva tomba.

Creixença de les venes i les ales,
sobre la teva tomba.

Verge la vida en el mirall del dia,
sobre la teva tomba.

Alleluia, alleluia, alleluia!
Sobre la teva tomba.

Quin esgarip anunciarà aquest dia?
Crit d'orenetes: diamant i vidre.

Sobre la teva tomba.

Retrobaré la llum de la mirada,
sobre la teva tomba.

Retrobaré el ritme que no es cansa,
sobre la teva tomba.

Retrobaré la font i la paraula,
sobre la teva tomba.

Retrobaré l'infant del primer dia,
sobre la teva tomba.

Vindré a dansar sobre la teva tomba,
sí, sobre la teva tomba!

Mils de cadàvers dansaran amb mi,
sobre la teva tomba.
Per cada crim comès i cada ultratge,
els peus dansaran sols, dansa d'oracle,
sobre la teva tomba.

Pels somriures marcits a flor de llavis,
per les presons de pedres morta i odi,
per les muralles del silenci altes,
per les ferides que no cicatritzen;
per la saliva amarga coll endintre;
per les mirades orbes de les mares,
dansarem la sardana inviolable,
sobre la teva tomba, sí,
sobre la teva tomba;
sobre la teva tomba,
sobre la teva tomba,
sobre la teva tomba.

Evocaré la vinguda de l'Orcus;
munions de tàvecs per a fustigar-te,
Hermes malalt perquè et paralitzi,
la sang dels morts, insepulta i calenta
en la dels vius, on crema llur venjança.

Dansaré nu sobre la teva tomba!

(Modest Fabra. Ed. clandestina. B. 1945.)

ELS AMICS EUROPEUS DE FRANCO: 3: OLIVEIRA SALAZAR (dreta). (A l'esquerra, el "cunyadíssim", Serrano Suñer, ministre d'A. EE. de l'època.)

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

que avui celebren aquesta mort + com una gran diada, com una festivitat popular. EL CAMÍ CAP A LA LLIBERTAT, CAP A LA DEMOCRÀCIA, ES VEU NETEJAT D'UN OBSTACLE FUNDAMENTAL.

Franco ha representat no sols la unitat de la dreta reaccionària, sinó també el símbol de la seva victòria sobre les forces populars. Desaparegut aquest símbol, desapareix també un obstacle psicològic de primera magnitud que ha frenat la lluita de + les masses per la democràcia.

Què passarà ara? Juan Carlos resoldrà els problemes? No. No + els resoldrà. La seva acceptació servil de la legalitat franquista ha compromès als ulls del poble la figura política del monarca del Movimiento. I + si això no fos suficient, Juan Carlos ha + tingut ocasió de demostrar amb fets que comença el seu regnat fent-se còmplice de les actuacions més opressives, més salvatges i més iníquies de la dictadura de Franco.

Juan Carlos es va fer còmplice de la + mort, el 27 de setembre, dels 5 acusats de terrorisme, per als quals fins i tot el papa Pau VI havia demanat la commutació de + la pena.

Juan Carlos, ja com a cap d'Estat, ha + tingut la responsabilitat màxima d'una política de brutal repressió contra treballadors i altres ciutadans pacífics, contra la premsa, contra l'oposició democràtica, contra sectors de l'Església i de l'exèrcit. + Durant el seu interregne s'ha accentuat la pràctica de la tortura com en les èpoques + pitjors de la dictadura -casos de Manresa i Barcelona, per exemple-; s'han multiplicat les persecucions d'antifranquistes a trets + de pistola pels carrers; han proliferat les agressions i sancions a sacerdots; s'han agreujat les condicions de detenció dels oficials de l'exèrcit per les seves idees democràtiques.

En particular, denunciem l'operació desencadenada a Madrid contra comunistes coneguts pel fet d'haver passat molts anys a la presó, entre els quals figura Simón Sánchez Montero, com un acte destinat a colpejar el partit més nombrós, decidit i actiu de l'oposició democràtica, i que pot preludiar + d'altres atacs contra les restants forces + d'oposició al Règim. Cridem tothom a exigir la llibertat dels detinguts i a dificultar + per tots els mitjans possibles noves agressions policiaques d'aquesta mena.

Juan Carlos ha protagonitzat, doncs, abans de tenir la corona, una de les etapes + de repressió més intensa i brutal conegudes els darrers temps. Com és possible esperar + una real evolució democràtica sota la seva guia?

Juan Carlos ha presidit el Consell de Ministres que ha adoptat les recents mides e-

A LA "CLÍNICA LA PAZ" DE MADRID, INÚTIL VIGILÀNCIA CONTRA LA MORT.

conòmiques, caracteritzades pel manteniment d'una congelació de salaris i unes puges de preus estratègiques que empitjoraran el nivell de vida del poble treballador.

Juan Carlos ha procedit a un convergència indigna amb el Sàhara Occidental, venut a Marroc i Mauritània a canvi de la garantia per als negocis de quatre beneficiats del règim. Si es compleixen les previsions del pacte + firmat per Espanya, Marroc i Mauritània, a esquenes del poble saharauí i d'Algèria, + l'autodeterminació d'aquest poble serà una farsa i quedaran preservats els interessos econòmics i estratègics de l'imperialisme + espanyol i germano-iàngui. La dignitat dels pobles d'Espanya i de l'exèrcit espanyol ha estat sacrificada vergonyosament a uns interessos inconfessables.

Com esperar res de bo d'un home que, durant la seva estada interina al poder, ha + omplert així el seu full de serveis?

No. No cal esperar de Juan Carlos cap solució positiva als problemes del poble. No pot redreçar la situació econòmica, no pot governar sense repressió, no pot concedir + autèntiques llibertats polítiques i sindicals, no pot reconèixer a Catalunya els + seus drets com a nació. Això només ho pot + arrancar el poble amb la seva lluita. L'única cosa que canvia és que després de la + mort de Franco aquesta lluita es veurà afavorida per la més gran precarietat del règim.

Avui amb Juan Carlos com ahir amb Franco, no hi ha cap possible sortida democràtica + sense una ruptura. No un canvi evolutiu que vagi donant parcelles de "llibertat", sinó un trencament amb les institucions del franquisme que doni la paraula al poble, amb una AMNISTIA, amb LLIBERTATS POLÍTiques per a tothom sense discriminacions, amb ELECCIONS LLIBRES A CORTS CONSTITUEINTS, tot això acompanyat de la instauració a Madrid + d'un GOVERN PROVISIONAL DE RECONCILIACIÓ i un GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT a Barcelona.

El recent acord de la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència +

Democràtica, que reuneixen les forces decisives de l'oposició democràtica -acord al qual han donat suport les plataformes unitàries catalanes: Assemblea de Catalunya i Coordinadora de Forces Polítiques-, de cara a una acció unida per implantar + un programa mínim com l'anterior, facilita la marxa cap a la ruptura.

Però aquest programa no es traduirà + en fets si les masses populars no passen a l'acció. La qüestió, ara, no és esperar + què farà Juan Carlos, sinó en quina mida el poble intervindrà activament en l'escenari polític. Cal que prenguem + consciència que de tots dependrà el que passarà. No es tracta de preguntar: què passarà?, sinó: QUÈ HEM DE FER?

Els comunistes cridem el poble de Catalunya a deixar de banda qualsevol actitud de passivitat i espera, i a llançar-se a l'acció. Es l'hora del protagonisme de les masses populars. Es l'hora d'una GRAN OFENSIVA DE MASSES PER L'AMNISTIA I PER LA LLIBERTAT.

El Comitè Executiu del PSUC crida en particular cada comunista, cada organització del Partit, a posar en tensió tota la seva capacitat de lluita i a convertir-se en centre d'agitació, d'organització de les masses, d'iniciativa. + Des dels llocs de treball, d'estudi o de residència, des del carrer, cal crear una pressió irresistible a favor de l'amnistia i les llibertats, cal desencadenar una irrupció democràtica de les masses populars en la vida política que faci insostenible la permanència de la dictadura i precipiti el canvi.

Cal obrir a totes les organitzacions polítiques i moviments de masses el debat sobre les vies i els terminis per + convocar l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL DE CATALUNYA. Però sense esperar crides generals, cal desplegar des d'ara la màxima iniciativa per portar a totes les capes del poble, a tots els racons del país, la idea de la necessitat d'un combat de masses per imposar l'alternativa demo-

cràtica. I per ocupar amb audàcia tot el terreny que vagi abandonant la dictadura + en la seva retirada, creant situacions democràtiques de fet allà on sigui possible + i reforçant així la pressió democràtica ++ per baix.

Es moment d'abandonar les rutines i buscar el contacte amb els més amplis sectors populars, sortint al carrer i difonent el clam d'amnistia i llibertat a través de ++ les formes més audaces d'agitació.

Es particularment urgent intensificar + l'exigència d'AMNISTIA, que pot expressar-se per múltiples vies legals i obertes, i mantenir-se alerta als perills que poden + córrer en aquests intants incerts els presos polítics a les presons.

No és moment d'esperes ni vacil·lacions. ES MOMENT DE LLENÇAR-SE DECIDIDAMENT A LA LLUITA PER L'AMNISTIA I LA LLIBERTAT.

El Comitè Executiu del PSUC
Barcelona, 20 de novembre 1975."

U.D.C.

La tercera presa de posició que ha arribat a les nostres mans és la d'Unió Democràtica de Catalunya (la DC catalana). Textualment diu:

"Quan un règim dictatorial, com ha estat el cas del règim franquista, depèn tan estretament de la voluntat absoluta del ++ dictador, és evident que la mort d'aquest ++ ha de dur indefugiblement la descomposició del sistema autoritari.

Aquesta descomposició, però, no és nova. Es, al contrari, el resultat d'un lent procés d'esmicolament del règim, el qual ha anat perdent dia rera dia qualsevol fonament de base social on recolzar. Els processos alternats d'oberturisme i de repressió creixent no són dos fenòmens distints; tenen de comú, al contrari, la lluita aferrissada d'unes minories cada cop més aïlla-

des que miren de recuperar antigues posicions inexorablement perdudes.

Fóra, tanmateix, un error de considerar únicament el procés de desfeita del règim. Cal considerar encara més l'existència ++ d'uns homes i d'unes dones que amb voluntat i amb sacrifici han bastit, malgrat la repressió sistemàtica de què han estat objecte, uns grups polítics que, si al començament eren petits, han esdevingut avui capaços de donar globalment una alternativa democràtica.

Quan el general Franco l'any 1938 va decidir la desaparició d'UNIO DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA, juntament amb la de tots els partits i sindicats fidels a la democràcia, no aconseguí, però, eliminar les arrels de la llibertat. Des de 1939 fins avui, doncs, ++ hem mantingut activament la nostra presència. Noves generacions s'han afegit a les antigues, fent d'Unió Democràtica de Catalunya un grup cada cop més fort, més cohesionat i amb la vocació cada vegada més clara d'esdevenir un dels nuclis fonamentals d'aplegament de la gran majoria catalana. Integrada a "Convergència Democràtica de Catalunya", Unió Democràtica participa, amb altres grups i persones, en la creació d'un ampli moviment de vertebració del centre-esquerra català.

Al mateix temps, s'ha fet més estreta la nostra relació amb els grups democrata-cristians del País Valencià, als quals ens uneix la voluntat de bastir el futur dels Països Catalans. Uns i altres vam arribar a una entesa amb els altres grups democrata-cristians de l'Estat espanyol i a la representació conjunta a la Unió Mundial Democrata Cristiana com a Equip Democrata-Cristià de l'Estat espanyol.

S'obre ara davant nostre l'exigència indefugible de forjar la vida democràtica del país. La lluita no és closa. Les forces de la reacció, encara que cada cop més debils, intentaran per tots els mitjans el continu-

isme. Enfront d'això ens cal oposar la nostra ferma decisió d'irrupció democràtica.

Per això, doncs,

- si creieu que les relacions entre els homes s'han de basar en la llibertat i en la convivència pacífica i democràtica;
- si voleu per a Catalunya les institucions que li reconeguin la seva personalitat en una concepció federal de l'Estat espanyol;
- si voleu que la societat esdevingui lliure i justa mitjançant una democràcia avançada i igualitària que presenti una alternativa autogestionària;
- si creieu en la política a l'escala de l'home, amb institucions locals dotades de tota llur dimensió;
- si creieu que Catalunya s'ha d'integrar a Europa,

la vostra actitud és ja la d'Unió Democràtica de Catalunya. La nostra crida és doncs: UNIU-VOS A NOSALTRES, a fi que el poble de Catalunya assolixi aquest futur de llibertat i de democràcia.

Novembre 1975."

R.S.D.C.

La quarta Declaració que reproduïm pertany al Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, el qual l'ha inclosa en + el Nº 6 -novembre 75- del seu portavoc UNITAT SOCIALISTA. Heus-ne aquí el text:

"El Consell Polític del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, després d'estudiar la greu situació present, DECLARA que cap successió imposada i no democràtica de la Dictadura no pot ésser acceptada pel poble de Catalunya, el qual ara més que mai reclama el seu dret a expressar lliurement les seves determinacions.

AFIRMA que el nostre esforç és solidari del que actualment duen a terme les for-

(Passa a la p. 10).

ORACIÓ

Déu del progrés,
t'has tornat manco?
No esperis més:
pela'ns el Franco!

Fotut, malalt,
migro, m'estanco.
Prou criminal!
Lliura'ns del Franco!

Quec i impotent,
gepic i ranco,
puja el jovent
vivint el Franco.

Trenta anys, recony,
que a casa em tanco,
i em creix el bony,

i em cago en Franco

Que no m'enbranco
ho diu tant temps
de viure als fons
-i amb merda ensems-
Pela'l: al manco
salva'ns del Franco!

Si t'hi entrebanques,
jo m'hi eixerranco.
Hem fet atuts?
Déu, quines manques
hi ha de pebrots!
Doncs, tu, que pots,
pela'ns el Franco!

Anònim (13-desembre 72)

(Dibuix de "LLUITA" 53. PSAN.)

informació general

AMNISTIA! AMNISTIA! AMNISTIA!

La primera disposició en concret del nou dictador Juan Carlos, ha estat l'"indulto". Com s'ha pogut llegir a la premsa, l'opinió més generalitzada fa referència al fet que tal disposició ha decepcionat a tothom, fins i tot a aquella gent que no esperava altra cosa que això: un "indulto". Al llarg de les planes d'aquest número d'AVUI ens fem ressó d'alguns documents de l'Oposició Democràtica, en els quals s'exigeix clarament + qualcom de diferent: L'AMNISTIA.

Tot i el que acabem de dir, caldrà esperar la circular de la Fiscalia del Tribunal Suprem, en la qual quedarà clar l'abast i les conseqüències del dit "indulto", el qual evidentment mai no podrà comparar-se a una Amnistia total, una de les condicions + indispensables per a una vera democràcia.

ELS FETS DE LA "MODELO"

Pel que fa a les presons que hi ha a la nostra ciutat ("Modelo", homes, i "Trinitat" de dones), la situació ha empitjorat d'un temps ençà. En efecte, amb motiu de l'assassinat el 21 d'octubre, d'un comú -Rafael + Sanchez (a) "El Habichuela"- pel funcionari de presons, Juan Guisado Pareja, es produí una protesta general de bona part dels empresonats. Al respecte, reproduïm el text + d'un paper titulat "CLIMA DE REVOLTA A LA + PRESÓ I MODEL I DE BARCELONA", el qual duu la signatura de "Taula de Barcelona del Front Nacional de Catalunya":

" La mort del pres comú Rafa el Sanchez, de 50 anys, malalt + mental, a la presó "Model" de + Barcelona ha provocat la indignació i la protesta de més de + 600 persones que hi estan tancades.

Els fets han estat explicats + a través dels mitjans de comunicació -evidentment manipulats + pel règim- de manera deformada + i amb diverses versions contradictòries per tal de camuflar + la realitat.

El fet que un malalt com Sanchez estigués tancat si en una cel·la, que tingué un atac de follia com a conseqüència de la seva malaltia psicopàtica, que fos brutalment reduït i maltractat pels funcionaris de la pre-

só, i que després d'un estat de consulsions i posteriorment de rigidesa fos portat a la infermeria i que hi morís, segons la versió oficial, d'un col·lapse cardíac, que ha estat el detonant perquè dintre la presó mateix es denunciés el deplorable estat de la "Model", que tenim situada al centre de la ciutat: carrer d'Entença entre Provença i Rosselló.

La repressió de la protesta dels presos ha estat brutal. Van entrar-hi molts efectius de la policia armada "especial anti + disturbis" i van carregar contra els presos disparant (sembla, però, que no hi ha cap + ferit de bala), i després van concentrar + los tots al patis. Aleshores, per fer-los + tornar a les galeries, els policies van formar un "passadís", i mentre els presos hi anaven passant eren salvatgement bastonejats pels "valents" grisos. Més tard, a dintre + les cel·les els esperaven uns quants policies i funcionaris de la presó, que altra + cop els apallissaven, especialment determinats presos que els funcionaris indicaven. Molts presos n'han resultat amb lesions, en algun cas considerables.

Els dies immediatament següents als fets, a la nit, els funcionaris s'han presentat + de sobte en alguna cel·la i han apallissat + barbarament diversos presos. Els crits i + els gemecs han estat continus. A hores d'ara (dos dies després dels fets) els presos + encara no surten als patis, els recomptes + són continus i hi ha molts presos lesionats

i en cel·les de càstig. En definitiva, a la presó "Model" l'ordre ha estat establert + amb els mètodes més brutals que es puguin + arribar a imaginar.

Des de sempre les presons franquistes han constituït i constitueixen uns centres de + repressió i d'exploació silenciosa. El + franquisme, com a règim autoritari i feixista que és, té empresonats centerers i centerers de polítics, d'obriers, de patriotes + bascos, gallecs i catalans, de lluitadors + democràtes en general. Davant d'això, qualsevol persona amb unes veritables conviccions democràtiques ha de rebutjar i denunciar aquesta pràctica repressiva, la qual, a companyada o no de l'assassinat per via "legal", per la tortura, pels mals tractes, és la base de la política quotidiana del règim i forma part de l'aparell repressiu que l'ha sostingut durant anys.

Però també cal veure l'estat dels presos + comuns, que ben sovint no són altra cosa + que víctimes de les injustes estructures de la societat capitalista i antidemocràtica + en què vivim on no es donen unes mínimes + condicions d'igualtat econòmica i social, + cosa que provoca l'existència de ghettos i + de sectors marginats propensos a covar la + delinqüència comú, sinó també perquè les + presons franquistes són veritables centres de corrupció, sobretot de menors, i d'exploació pel treball.

La presó "Model" de Barcelona n'és un exemple. Les condicions sanitàries, per exemple,

dibuix de l'octaveta de FNC

hi són enormement deficients: falta un servei mèdic permanent que actuï al moment oportú, i per tant de manera eficient i operant. De fet, moltes vegades no hi ha assistència mèdica, i quan n'hi ha, és feta de manera molt primària. La medicació del que en podríem dir mals menors és atesa per fallosos ajudants sanitaris -presos investits de sanitaris pel sol fet d'haver-los fet posar una bata blanca-. I, com és natural, el que en resulta és que en molts casos aquests mals menors són tractats irresponsablement i es compliquen amb malalties que, tractades a temps, haurien estat perfectament guairides i que, en canvi, de vegades arriben a tenir un desenllaç fatal.

Les condicions d'habitatge i d'higiene, d'altra banda, no responen a una situació mínima de convivència. En general, en una mateixa cel·la de 8 metres quadrats conviu en tres o quatre persones, amb les lliteres i el water (que soviny no funciona, o funciona malament) en el mateix petit reduït. La humitat, el fred i el vent passant per les finestres sense vidres, és cosa habitual. Al temps de la calor, les cel·les es veuen absolutament envaïdes de pols i de xinxes. Les possibilitats de dutzar-se són escasses i incòmodes. El menjar és dolent i mal equilibrat, i als presos els és impossible de poder cuinar.

Les condicions d'esplai són ridícules, cap solució no n'ha estat racionalment portada a la pràctica. De fet, l'esplai a la "Model" es redueix a llargues hores als patis, faci fred o calor. I a determinades hores, com a única solució d'esbarjo, la televisió, que els funcionaris censuren i tanquen al seu gust.

Les condicions de treball, lligades a la redempció de dies de condemna, tenen plenament un caràcter d'exploatació. No corresponen ni de bon tros a la relació feina-hores de treball-salari. Evidentment, algú s'embutxaca la diferència. Hi ha empreses exteriors involucrades en aquesta explotació. No caldria ni dir que les mesures de seguretat contra els accidents de treball no hi existeixen.

Les condicions d'estudi són dificultoses. Els llibres que entren des de l'exterior són censurats, i no és permet l'entrada de moltes obres que es venen normalment a les llibreries. Per als estudis primaris hi ha un "maestro" retrògrad i feixista, el qual, amb tandem amb un nefast servei de capellans constitueixen l'"escola" dels empresonats a dolents. Cal dir també que hi ha una biblioteca, pobra en contingut, i plena de llibres d'allò més reaccionaris.

Les condicions de tracte són sempre, i especialment pel que fa als comuns, d'una gran violència, si cal física. La submissió servil als funcionaris és una màxima a complir en tot moment. Es dona a tots els nivells el favoritisme, acompanyat d'una autèntica corrupció de molts funcionaris, que no tan sols toleren sinó que participen en

tota una vida subterrània on el vici és tolerat habitualment, si bé reprimit al moment que interessa fer-ho. La corrupció de menors, i la corrupció per les pràctiques de homosexualitat tolerades per funcionaris, són fets coneguts i ja denunciats moltes vegades. A més a més, hi ha una mena de gangsterisme jurídic practicat per certs funcionaris i advocats sense escrúpols que estafen i xuclen econòmicament molts presos indefensos i desorientats.

Aquesta és, en línies generals, la situació en què es troba la presó "Model" de Barcelona. Tot això, acompanyat per la dificultat de parlar en català amb els familiars en les visites; per la lectura previa i censura de les cartes; per la censura de la premsa diària; per la prohibició d'entrada de determinades revistes, no cal dir que de totes les catalanes; per les tensions i enemistats que els funcionaris mateixos procuren crear entre presos polítics i presos comuns, i per mil altres fets que fan de la presó un autèntic centre de tortura física i moral, tot això és el que ha produït aquest clima de revolta. De tot això, cap diari no n'ha parlat.

AL CLAM DE REVOLTA DELS EMPRESONATS, AJUNTEM-HI LA NOSTRA REVOLTA!

FEM COSTAT ALS REPRESALIATS!

ENSORREM D'UN COP LA DICTADURA FRANQUISTA!

I AMB ELLA DISSOLGUEM TOT EL SEU APARELL + REPRESSIU!

DENUNCIEM EL DIRECTOR DE LA PRESO "MODEL" I TOTS ELS FUNCIONARIS GUARDIES CIVILS QUE HI OPEREN!

EXPREM ACTIVAMENT LA NOSTRA PROTESTA!

PROU REPRESSIO! AMNISTIA!

Detencions PSAN-P.

Han estat detinguts 10 suposats militants del P.S.A.N. (Provisionals): Joan Vinyallonga, Albert Carrasco, Mª Carme Travesset Rosselló, Xavier Baiget Bravo, Agustí Alcoverro Perical, Ramon Alcoverro Perical, Ramon Roca Prats, Pere Portajada Esteve i Núria Martín Comas. Després d'ésser interrogats i apallissats a Jefatura, passaren a la "Modelo" i a "Trinitat". Junt amb les detencions, la policia informava d'haver trobat l'aparell de propaganda del P.S.A.N. a nivell nacional (sic), amb vares tones de paper, així com diverses màquines d'imprimir.

"CAPTAIRES DE LA PAU"

D'ençà del dia 20 de novembre, a Montserrat s'hi han tancat varies persones conegudes + per les seves actituds democràtiques i pacifistes -un d'ells en Mossèn Xirínacs-, els quals han redactat el següent manifest.

"Els pobles de l'Estat espanyol mereixen la llibertat. L'han estado esperant enmig + d'uns sofriments que mai no podran comptabilitzar. Molta gent jove els desconeix i molta gent gran els ha tractat d'oblidar. La censura i la informació dirigida, patides ininterrompudament, han mutilat milions de cervells que a hores d'ara no saben quino cosa sigui viure amb dignitat.

Ha acabat la seva vida Francesc Franco, + el signe d'aquesta inconcebible opressió. Avui cal alçar un altre signe inequívoc i decidit d'alliberament.

El dia històric, 14 d'abril de 1931, en Lluís Companys, recolzat massivament pel poble català, feu l'acte agosarat d'afirmar públicament la democràcia del nostre poble després de vuit anys d'una dictadura tova. Què ens toca de fer avui, després dels quaranta anys d'una dictadura com la que patim fins ara? Ja ha arribat l'hora del poble.

-Veiem, com a bandera unitària, que cal alçar amb coratge col·lectivament en aquest moment crític, l'afirmació popular decidida de:

"SALT PACIFIC A LA DEMOCRACIA"

-Veiem que cal una millor i més eficaç coordinació i articulació de totes les lluites sectorials existents, en la gran lluita unitària sota aquesta bandera punyent en el marc de l'Assemblea de Catalunya, actualment la institució més representativa del nostre poble.

-Veiem necessària ara, a més a més, una campanya apta per tothom, impulsada per l'inejornable Consell de Catalunya eixit del Poble i promoguda per una comissió de movilització ample, agila, oberta, imaginativa i audaç, en el nostre millor estil no violent.

-Veiem que els motius són, fonamentalment, l'establiment d'un sistema verament democràtic i, en concret, la consecució dels drets i llibertats bàsics, l'amnistia dels presos, exiliats, processats, detinguts i perseguits per motius polítics, l'abolició de la pena de mort i de les tortures, l'autodeterminació dels Països Catalans i de les altres nacionalitats de l'Estat espanyol, l'accés equitatiu del poble a la renda produïda pel poble, etc.

-Veiem una especial urgència i responsabilitat en el període postfranquista que ara + clarament comença i en aquests darrers mesos d'un any que esperàvem que fos de reconciliació autèntica de tanta responsabilitat per als cristians i que moment no ha donat cap fruit.

-Veiem finalment que cal emprendre aquesta campanya amb un protagonisme massiu del poble per evitar noves dictadures innecessàries, i amb un nivell d'alta militància exigida pel moment històric que vivim.

Discretament i amb simplicitat uns CAPTAINS DE LA PAU -Lluís Mª Xirínacs, sacerdot + (Barcelonès), Josep Ricart, jesuïta (Vallès-

Occidental), Rosa Mª Rotllan, A.T.S. (Catalans de l'Exili), s'estableixen avui al ++ cor de Catalunya, en aquest gran casal del poble català que és el temple montserratí, i no s'hi mouran abans de que es conquereixi

xi el premi de la democràcia per a poble + mentre duri aquest Any Sant de Reconciliació de 1975.

La democràcia salva la pau per a tothom. Cal brandar la senyera de la pau amb més fu

ria que no es branda tantes senyeres de ++ guerra.

VOLEM EL SALT PACÍFIC A LA DEMOCRÀCIA!

Barcelona, 20 de novembre 1975."

(ve de la pàgina 7)

... R.S.D.C.

ces democràtiques i socialistes de l'Estat espanyol que reclamen igualment el dret ++ dels pobles i dels homes d'Espanya a decidir els propis destins. Unicament una urgent i rapidíssima alternativa democràtica en el govern de l'Estat pot facilitar el ++ canvi pacífic vers un règim de pau i de justícia que venci l'aïllament internacional, que s'obri a Europa i ens allunyi dels fracassos i de les humiliacions que són la darrera herència internacional de la dictadura franquista.

REITERA la seva voluntat de constituir, al costat de les altres organitzacions polítiques catalanes, sense exclusions però també sense protagonismes ni confusions, el CONSELL DE CATALUNYA, que representarà el nostre poble, dirigirà la seva acció i promourà el Govern Provisional de la Generalitat, el qual haurà d'instaurar les llibertats polítiques i sindicals, convocar les eleccions per a decidir l'esdevenidor del país i començar les reformes d'estructures socials que els treballadors exigeixen amb urgència.

CRIDA al poble de Catalunya a mantenir-se + ferm i unit en defensa de les seves + llibertats i a reafirmar que, malgrat els + anys de sofrenes i d'opressió, la voluntat del poble és oblidar els odis i les rancúnies del passat per a pensar només en l'esdevenidor. Aquest esdevenidor ha de ser immediatament obert a la vida democràtica per a constituir la nova societat de Llibertat i de Justícia Social que nosaltres volem socialista.

Barcelona, 25 d'octubre 1975."

LA MORT D'EN FRANCO

En propers números de l'"AVUI" ens farem ressò dels nous comunicats que arriben a la nostra Redacció.

Ara, ni que sigui molt breument, volem + referir-nos a l'ambient barceloní del dia + 20 de novembre. Al llarg de tot el dia, nombrosos grups de gent jove es passejà alegrement per les Rambles, essent sovint insultats i colpejats per individus d'extrema dreta, davant la passivitat de la policia.

Es comenta que a molts barris de la nostra ciutat, la venda de xampany fou impressionant. Al cap i a la fi se celebrava el "the end" d'una etapa de la història. Esperem que el vent de la llibertat plani aviat a Ibèria.

(ve de la pàgina 13)

... ILLES

... ILLES

les posicions perdudes a conseqüència d'una equivocada política uniformadora, i la supressió de qualsevol entrebanc, limitació o jerarquització en la funció social de cada una de les dues llengües. Igualment suposa que, pel fet de la comunitat de llengua i la proximitat de cultures, les relacions amb Catalunya i el País Valencià han d'ésser fraternals, sense minva de l'autonomia mútua, però amb una col·laboració efectiva.

PUNT 4. Fins que hagi estat possible normalitzar la situació política de les Illes Balears, una vegada acabada la Dictadura, l'organisme representatiu del poble balear serà l'ASSEMBLEA DE LES ILLES. L'Assemblea serà un organisme ample, obert i democràtic, producte de la integració igualitària de les Assemblies Insulars de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. Tant a les Assemblies Insulars com a la de la Nacionalitat Balear, estaran representades totes les forces polítiques i ideològiques que acceptin aquest codi de principis. L'Assemblea de les Illes no podrà subscriure cap compromís que suposi una limitació al dret d'autodeterminació.

PUNT 5. Tasca primordial de l'Assemblea de les Illes serà la redacció d'un projecte d'Estatut d'Autonomia que fixi l'organització, competències i coordinació de les institucions legislatives, executives i judicials. Aquest projecte, que el dia de demà haurà d'ésser discutit i aprovat de manera democràtica, s'aplicarà de manera provisional a partir del mateix instant en què s'hagi produït la ruptura democràtica.

PUNT 6. La direcció i planificació de la vida econòmica i la gestió de tots els recursos de les Illes Balears poden únicament correspondre als mallorquins, + menorquins, eivissencs i formenterers.

Així ho signam i subscrivim, en tant que grups polítics organitzats, com a proposició oberta a altres adhesions i compromisos.

Ciutat de Mallorca, de juliol de 1975."

mes notícies - últimes notícies - últimes notícies - últimes notícies - últimes notícies

DECLARACIO POLITICA D'ANAM.

Amb motiu de la mort del Dictador Franco, ha arribat a les nostres mans el següent comunicat d'ANAM:

"Ara, als inicis del postfranquisme, ANAM vol deixar clar que els tímids intents + de mentida regionalista i pseudodemocràtica que, en el millor dels casos, ens pugui oferir l'hereu d'En Franco, no canvien la situació per mor de la qual varem sorgir.

La voluntat d'autogovern i la consciència del nostre dret a l'autodeterminació, + s'afirma de dia en dia. Per això seguirem lluitant pel socialisme dins el marc d'una + autonomia política real, perquè el creïm l'únic camí per a permetre al poble Balear de + cidir i assumir el seu futur.

La necessitat de partir de la ruptura amb la legalitat actual és òbvia per a la + consecució dels nostres objectius. Per tant, ANAM col·labora i col·laborarà amb tots els partits i grups progressistes arrelats a les Illes per enfortir l'aliança per a la ruptura i la democràcia, constituint una Assemblea pel poble de les Illes que englobi + tots els sectors i grups democràtics de la nostra societat i pugui ésser el portantveu + i l'avanzada del nostre poble en la lluita per la seva existència nacional.

ALIANÇA NACIONAL MALLORQUINA

21 de Novembre de 1975
 de Comunicació
 i Hemeroteca General
 CEDOC

l'oposició democràtica

CELEBRACIO de la SEGONA ASSEMBLEA GENERAL de "CONVERGENCIA DEMOCRATICA de CATALUNYA" (C.D.C.)

Tenim notícies de que el passat dia 15, mentre agonitzava el dictador, uns dos-cents delegats de "C.D.C." es reuniren en un + indret del nostre país. Hi havia gent de totes les comarques catalanes, homes procedents del món empresarial i econòmic, homes + d'església, professionals, comerciants, representants del món sindical, etc. L'acte d'una duració de varies hores, fou molt re- + presentatiu de la manera de pensar d'un sector majoritari de la petita burgesia, de les classes mitges i alguns sectors obrers + que fins ara havien participat mínimament en la lluita democràtica clandestina. C.D.C. que compta només amb un any d'existència + es dibuixa com una de les forces fonamentals del nostre país. Els dos grups, dels federats a C.D.C., que més es significaren du- + rant l'acte, foren U.D.C. (la democràcia cristiana) i el GASC (centre-esquerra). Cal destacar algunes intervencions per part ++ d'alguns membres, demanant una aproximació al Re-groupament pel Socialisme Democràtic de Catalunya. Al final es redactà la se- + güent

DECLARACIO

1.- No hi ha cap més democràcia que aquella que s'estructura sobre el sufragi universal; que recreix les llibertats d'associació, de reunió i d'expressió; i que, en el seu concepte, sap incloure les exigències de democratització econòmica i social.

2.- Catalunya, i amb ella la resta de l'Estat Espanyol amb + les nacionalitats que el formen, ténen el dret a fruir de la seva pròpia autonomia política, federades en el conjunt de + l'Estat. Pel que fa a Catalunya, Convergència Democràtica + reivindica el restabliment immediat de l'Estatut de la Generalitat i de les seves institucions.

A més, Convergència Democràtica reafirma la seva voluntat + d'unitat amb la resta dels Països Catalans, als quals s'adreça especialment.

3.- Convergència Democràtica manifesta novament la seva vocació europeista i la seva decisió de treballar des del nostre marc nacional, per a la nostra incorporació a Europa.

4.- La llibertat sindical com a dret de la classe treballadora per tal d'associar-se lliurement, creant els sindicats ++ que als seus interessos convinguin, es constitueix com a màxima garantia contra el monolitisme de la CNS.

5.- El clima de tensió i radicalització experimentat en els + darrers mesos, amb manifestacions terroristes de diversa procedència, i amb la promulgació de la llei Antiterrorista dirigida de fet contra l'oposició democràtica, no minven la + nostra fe en la causa democràtica, sinó que, al contrari, de mostren un cop més la urgència de substituir un ordre totalitari per un ordre que neixi del consentiment popular, lliure i democràticament manifestat.

Convergència Democràtica defensa que només en l'adopció + d'una àmplia i definitiva amnistia de la que en puguin fruir tots els perseguits per causes polítiques i sindicals, es facilitarà el clima de distensió, base d'una convivència pacífica.

6.- Convergència Democràtica s'adrega un cop més a tot el poble català per tal que en aquesta etapa decisiva sàpiga ++ afrontar amb valentia la seva responsabilitat. Entre tots ++ hem de protagonitzar una irreversible irrupció democràtica +

que faci del pensament democràtic i nacional una presència + viva i indiscutible en la realitat catalana. Presència que a la vegada afebleixi la força del règim, creant autèntics espais de llibertat, i que es tradueixi en una progressiva ocupació del poder.

7.- Convergència Democràtica ratifica també una vegada més, + que només un veritable canvi democràtic, és a dir la substitució radical de l'actual estructura constitucional del règim, com a fi a final d'un procés d'ascensió democràtica del poble català, recuperarà per a Catalunya les seves llibertats democràtiques i nacionals.

8.- En aquesta lluita cap a la Democràcia, Convergència Democràtica de Catalunya vol marxar solidàriament amb la resta + de forces polítiques catalanes, en un pacte que sigui sincer i clarificador, fora de tot confusionisme. En aquest sentit ens felicitem del progrés de les negociacions cap a la constitució d'un Consell de Forces Polítiques de Catalunya, per la qual Convergència Democràtica ha assumit des de fa mesos + un paper especialment actiu.

Convergència Democràtica seguirà participant en l'Assemblea de Catalunya i recolzant la seva acció de mobilització, i + per altra banda seguirà propiciant, com un nou progrés unitari, la Constitució d'un Consell de Catalunya que es defineixi com un pre-govern provisional en estreta relació amb la + Generalitat de Catalunya.

Novembre 1975

Llegiu, discutiu i feu córrer premsa clandestina catalana. Estareu molt millor informats.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
CEDOC

HA ESTAT CREAT EL CONSELL DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA

Com informàvem el passat número del 31 d'Octubre, les reunions cara a la constitució d'un "Consell de Catalunya", havien arribat a un cert acord, a base d'una proposta feta pel PSAN i acceptada majoritàriament. Després han continuat les sessions de treball cara a constituir les bases programàtiques i orgàniques de l'acord. A l'hora de redactar aquestes ratlles informatives, sembla ja existent un acord total, però encara no hi ha declaració política a l'opinió pública, que sembla podem oferir en l'edició del proper mes.

Sembla que, problemàtiques per arribar a un acord, com la de Països Catalans i les relacions solidàries amb l'Assemblea de Catalunya, també gaudeixen ara d'una entesa.

Segons informacions, els partits assistents a aquestes jornades de discussió i coordinació política, són:

- UNIO DEMOCRATICA DE CATALUNYA
- FRONT NACIONAL DE CATALUNYA
- PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAÏSOS CATALANS
- PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
- PARTIT POPULAR DE CATALUNYA
- PARTIT CARLI CATALA
- ESQUERRA DEMOCRATICA DE CATALUNYA
- CONVERGENCIA DEMOCRATICA DE CATALUNYA
- CONVERGENCIA SOCIALISTA DE CATALUNYA
- REAGRUPAMENT SOCIALISTA I DEMOCRATIC DE CATALUNYA

O sigui, la totalitat dels partits de disciplina catalana; sols resten al marge els Partits Espanyols que ténen alguna activitat a Catalunya, com: el Partido del Trabajo de España, El Movimiento Comunista de España, la Organización Comunista de España (Bandera Roja),

illes

L'equip AVUI és conscient, mes rera mes, de la deficiència informativa del seu SERVEI al no informar sobre les Illes. Diverses vegades hem intentat la creació d'una redacció a l'estil de l'eficaz i continuada redacció valenciana. Essent impossible per ara, la seva realització, reproduïm aquest mes una col·laboració especial d'un corresponent no vinculat a l'equip AVUI, però que ens fa arribar l'esmentada col·laboració. L'equip AVUI reafirma la seva voluntat de posseir al més aviat possible, una redacció unitaria a les Illes.

c 0 o

L'actual situació política a les Illes Balears, i principalment al focus més important, a la Illa de Mallorca, és molt diferent a la del Principat. La correlació de forces és completament distinta. Al Principat hi ha un predomini general de les forces netament catalanes i no sucursalistes. En canvi, a les Balears, la correlació es dona a l'inrevés.

L'actual panoràmica de les forces polítiques a les Illes, és: +
- P.C.E.: és el grup organitzat a la clandestinitat de major força i incidència. Gaudeix d'una presència efectiva en els nuclis + intel·lectuals, culturals, obrers i cívics. Publica irregularment + un butlletí en forma dialectal mallorquina, sota el nom de "La nostra paraula". Els seus militants es compten per uns pocs centenars. Cal remarcar entre els dirigents i algunes bases del PCE, a les Illes, el seu esperit nacionalista balear, el que fa un PCE evidentment poc ortodoxe. Hi ha hagut rumors d'algun intent d'escissió al si del PCE a fi de crear el PC de les Illes.

- A.N.A.M. (Aliança Nacional Mallorquina): encara que no gaudeix + de la disciplina i organització del PCE, es pot dir que és la segona força numericament important de les Illes, amb incidència en els centres culturals, intel·lectuals i cívics, així com amb branques importants a tots els pobles de Mallorca i alguna incidència a les altres Illes.

La seva ideologia és nacionalista. En el caire social és un + front en el que hi participen des de gent socialista revolucionària, fins a gent de centre-esquerra.

- P.S.O.E. (Federació Socialista Balear): és el tercer grup en importància de les Illes gaudint d'unes dotzenes de militants. El seu plantejament, igual que la resta d'organitzacions que senyala rem a continuació, és centralista.

- I.D. (Izquierda Democrática): és el grup afí al d'en Ruiz Jiménez de Madrid. Es la única branca que té aquest grup dintre dels Països Catalans. Té una força purament simbòlica.

- Partit Carlí: són unes desenes de persones. Molt poca influència.

- P.S.P. (Partit Socialista Popular): afí a la gent de Tierno Galván. Va tenir fa uns mesos, una forta influència en els ambients professionals i cívics, amb ramificacions a les demés Illes. Avui està passant una crisi interna.

- P.T.E. (Partit del Treball d'Espanya): disposa tant sols d'un + petit nucli de jovent, molt activista.

- P.S.B. (Partit Socialdemòcrata Balear): un partit de grups afins a en Ridruejo i Camuñas, ha sorgit un grup socialdemòcrata balear que de balear, només en té el nom. Reproduïm la presentació del + seu primer comunicat:

"Un grupo de ciudadanos de las Islas, constituido en Partido Socialdemócrata Balear con vistas a su presencia y decidida actuación en el más amplio ámbito de juego político que inexorablemente ha de producirse en el país, ofrece sus Bases Ideológicas de Principio a quienes estén interesados en el control de la cosa pública y de acuerdo con los postulados no negociables de la libertad, participación popular en el gobierno del Estado y reconocimiento del pluralismo en todas sus manifestaciones.

o o o

- PSAN.: després de la gran força obtinguda per aquest Partit al País Valencià, corren rumors sobre la implantació del PSAN a Menorca i també de començar a portar a terme les seves activitats a Mallorca, cobrint així definitivament el seu marc nacional: els Països Catalans.

o o o

Pel seu evident interès reproduïm a continuació dos Documents. L'un de tots els Partits esmentats saludant el primer acord conjunt de la "Junta" i la "Plataforma"; l'altre, un llarg document de treball sobre la possible creació de l'ASSEMBLEA DE LES ILLES.

"AL POBLE DE LES ILLES

Els grups polítics i socials firmants fan seva sense reserves + la següent Declaració, i en donar a conèixer aquesta al poble de les Illes expressen la seva satisfacció per veure-hi reflectit, + com un objectiu primordial, el ple, immediat i efectiu exercici + dels drets i de les llibertats polítiques de les diferents nacionalitats i regions de l'Estat espanyol, i aprofiten l'oportunitat per proclamar la personalitat política del poble de les Illes, el seu dret a configurar la seva estructura política i a definir amb ampla autonomia les directrius i objectius de la política illenca. Declaren la seva voluntat de treballar unitàriament per a la consecució d'aquests objectius.

ANAM (Aliança Nacional Mallorquina)

CCOO (Comissions Obreres)

FSB-PSOE (Federació Socialista Balear del PSOE)

PC (Partit Carlí)

PCE (Partit Comunista d'Espanya a les Illes)

ID (Izquierda Democrática)

PSB (Partit Socialdemòcrata Balear)

PSP (Partit Socialista Popular)

PTE (Partit del Treball d'Espanya)

UGT (Unió General de Treballadors)

A les Illes, 5 de novembre 1975."

o

EN EL CAMÍ DE L'ASSEMBLEA DE LES ILLES.

"Les diferents alternatives d'un procés obert de convergència entre distintes forces i sectors del poble balear, madurades després de mesos de diàleg i coordinació d'esforços, ens han conduït a la convicció de que existeix una absoluta coincidència entorn + d'una sèrie de principis bàsics respecte del que ha d'ésser el futur polític de les nostres Illes.

Aquests principis s'articulen en els paràgrafs següents:

A.- El dret a l'autodeterminació és un dret natural dels pobles + que els permet manifestar i exercir la seva personalitat política, fonamentada en un sentiment nacional encarnat en una comunitat diferenciada amb característiques pròpies.

B.- L'autodeterminació d'un poble és inconcebible sense una autonomia que li permeti modular de forma lliure i democràtica les + opcions fonamentals de la seva existència comunitària i regular + sense interferències i amb criteri propi els problemes polítics, + socials i econòmics d'aquesta mateixa comunitat.

C.- La defensa i proclamació del dret d'autodeterminació, i la con + següent exigència d'una ampla autonomia, són inseparables de +

DEMANEU: "EL MALLORQUINISME POLÍTIC".

escriu: 18, rue Jobbé-duval. 75015 París.

la defensa i proclamació del dret dels pobles a la llibertat política i social. L'existència lliure i autònoma d'una comunitat nacional, caracteritzada per una absoluta descentralització, per l'auto gestió de les institucions ciutadanes i per la participació de base en l'adopció de tots els acords i decisions, ha d'estar inspirada de forma permanent en els principis de respecte rigorós a les + llibertats polítiques i ha de marcar el camí que permeti l'establiment d'unes condicions de progrés i transformació de les estructures socials, que tradueixin pacíficament la voluntat del poble en fórmules, cada cop més avançades, de producció, organització de la societat i exercici de la llibertat política i cultural.

D.- En conseqüència, l'accés del poble balear a una vertadera democràcia política i econòmica no serà factible sense, al mateix + temps, acabar amb l'actual situació de dependència i sense que sigui reconeguda a les Illes Balears la seva específica condició de comunitat nacional.

E.- L'expressió d'aquest dret a una organització autonòmica de la voluntat popular i el reconeixement de les singularitats històriques que determinen el fet nacional, és previ a qualsevol concessió o pacte en ordre als límits i condicions d'aquest dret, i s'ha de concretar en l'existència d'una entitat política en la qual radiquin la coincidència dels propòsits democràtics i la facultat autònoma dels legítims representants de la comunitat illenca.

F.- Sobre la base dels anteriors principis, reafirmem els nostres + sentiments de solidaritat envers tots els pobles actualment + vinculats per lligams de dependència a l'estructura unitarista de l'Estat espanyol, l'aspiració a que la nostra vida econòmica i política sigui coordinada, en peu d'igualtat amb aquests pobles, en el marc d'una federació democràtica de les distintes nacions de + l'Estat espanyol.

En virtut de tots aquests principis, volem expressar, com a programa solidari d'objectius cap al futur immediat, els punts bàsics del nostre compromís encaminat a establir unes regles de convivència democràtica, i en funció d'això declaram:

PUNT 1. Les illes Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera constitueixen, amb el nom d'ILLES BALEARS, una comunitat nacional nascuda del dret d'autodeterminació de cadascuna d'aquestes unitats territorials. Aquesta comunitat nacional, encarnada en la voluntat del poble, es constitueix en entitat política lliure i autònoma.

PUNT 2. Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera articularan la seva organització a escala insular sobre la base d'una + ampla autonomia, que inclou totes aquelles facultats no expressament delegades en una entitat de caràcter territorial més extens. En tot cas, però, mantendran la unitat de representació i d'acció.

PUNT 3. La llengua catalana i la castellana seran les oficials + a les Illes Balears. Aquesta cooficialitat, tanmateix, implica el dret de restituir a la llengua natural del poble balear

(PASSA A LA P. 10.)

CEDOC

[illegible]

PRESENTACIO

La mort del dictador ha estat l'esdeveniment més important dels últims 39 anys, tant pel que fa a les camarilles del Règim, com també per a l'oposició democràtica. A Madrid, seu de la "Villa y Corte", la commoció ha estat formidable: Tothom és conscient que amb la monarquia de Juan Carlos s'obre una nova etapa -el post-franquisme- de conseqüències imprevisibles.

Amb tal motiu oferim als nostres lectors diversos documents de les organitzacions democràtiques espanyoles. En primer lloc ens

fem ressò novament de la "Unión Militar Democrática", mitjançant un text distribuït el mateix dia de la mort de Franco, així com d'una declaració i un article del capità Domínguez, portaveu de la UMD a l'estranger.

D'altra banda, reproduïm in extenso el text d'una Declaració de l'Equip D.C. de l'Estat espanyol adreçat a la Unió Europea Democràtica.

DECLARACIO DE LA U.M.D. EL 20-XI-75:

"Ante el trascendente significado político que la muerte del Jefe del Estado representa para el país, la U.M.D. considera necesario dirigirse a todos sus compañeros de armas. En estos momentos, cuando aún carecemos de las libertades necesarias para que se escuchén todas las voces, queremos haceros llegar la nuestra, amortiguada, esó sí, por su clandestinidad y la estridencia de aquellas otras que, defendiendo personales criterios, se han alzado- y aún se alzan- en la más absoluta de las libertades.

Es la hora de mirar hacia adelante para buscar las formas de estructurar el país según el deseo de sus gentes. Hemos de olvidarnos de actitudes y condicionamientos que inevitablemente nos han afectado a todos, tras haber estado sometidos, durante toda la vida a unos esquemas totalitarios que han marcado su impronta tanto en nuestra forma de ser profesional como social. Tenemos que admitir que, con la desaparición de Franco, ya nadie puede atribuirse el poder por vía divina. De ahora en adelante deben ser los mismos ciudadanos quienes elijan sus representantes periódicamente para que el origen del poder esté en el pueblo.

Como militares conocedores de nuestra actual responsabilidad histórica no podemos presentarnos ante nuestros compatriotas como freno que impida el desarrollo político nacional. El militar debe conocer los problemas políticos de su país y, así, estar siempre en condiciones de apreciar la actitud a adoptar en los momentos más críticos, ya que en cualquier momento podríamos ser manipulados desde el poder por desaprensivos y ambiciosos. La formación política de los militares -que no quiere decir politización-, serviría para disuadir a aquellos de cualquier desviación que de la misión del ejército -defender la independencia de la Patria y los derechos de su pueblo- quisieran hacer.

Por el contrario, si hemos de manifestarnos

apartidistas. En un Estado democrático cabe la participación ordenada y legal de aquellos partidos que la Constitución, hecha por una Asamblea representativa, acepte. Desde ese momento, el militar como tal no puede inclinarse por ninguno de ellos, ya que el ejército, en estas condiciones está por encima de cualquier opción política. Sin embargo esto no es aceptable en un régimen totalitario porque al defender su existencia se margina, del quehacer político nacional y de su participación, a la gran mayoría de los españoles.

Con respecto al Príncipe, hemos de afirmarnos en nuestro deseo de que, de una vez por todas, a los españoles no nos venga nada impuesto. La monarquía tiene su opción y probablemente un gran porcentaje del cuerpo electoral la desee en estos momentos. Pero no es aceptable de ninguna forma la que se imponga por un acto dictatorial más. Deberá ser elegida en unas cortes constituyentes verdaderamente representativas y formadas en un clima de libertades políticas o en un referéndum nacional. No rechazamos en absoluto la persona del Príncipe a la que agrar mayoría de nosotros aprecia o mira con simpatía tras su paso por las Academias Militares. Lo que rechazamos es que su legitimidad como Rey provenga del actual régimen.

En general, los españoles que no conocimos la guerra no hemos tenido oportunidad de que nuestra voz se oiga. En los militares esta circunstancia se ha visto agravada por la sujeción de una disciplina en muchos puntos revisable. No se nos ha permitido expresar nuestras ideas que, habrían aportado soluciones a diversos problemas y, en última instancia, ayudarían a mantener inquietudes. Así, nos hemos visto, ideológicamente al menos, tutelados por la generación que tuvo que enfrentarse con el terrible drama de una guerra civil. A estos les decimos que en ningún momento negamos el patrio

tismo, la generosidad y la buena fe que ++ llevaron a la s trincheras en el 36 a los jóvenes españoles de uno y otro bando. ++ Cuando a los veinte años se expone la vida en una contienda ideológica como aquella, no puede pensarse que nadie vaya abrigando torcidos intereses o ambiciones inconfesables. Más tarde muchos de los vencedores fueron conscientes de que los nobles ideales y aquella España justa con que soñaron se les iba escamoteando. Al comprobar la realidad era tarde para enmendar yerros, la aceptaron y se resignaron a cubrir su vida pensando que habían dado por su país lo mejor de ella. Muchos de nosotros como hijos de compañeros vuestros. (Bastantes perdimos a nuestro padre en el combate o fueron fusilados) sentimos que todo aquello por lo que lucharon ha sido traicionado.

Ahora llamamos a vuestra conciencia para que mediteis que aquello que pudo ser la solución en los años 30-40, está desfasado y puede llevarnos a una catástrofe, en los años setenta.

Si un día ofrecisteis generosamente ++ vuestra sangre por una España mejor, comprended y no os opongáis a los que vienen detrás y que intentan realizar los mismos anhelos.

Hoy no tiene por qué provocarse una guerra entre hermanos, pero hoy como ayer es deseable y justo ambicionar más justicia y más libertad para nuestra nación.

Ahora bien, hemos de ser conscientes de la existencia de una minoría que, o bien por temor a perder sus prebendas y por puro egoísmo, o bien por tratarse de fanáticos irrecuperables, se resiste a que se imponga una mayor justicia social y unas libertades fundamentales. De estos habrá que prescindir como lo hace cualquier sociedad organizada.

La "unidad monolítica" de las fuerzas Ar

...madas es condición que siempre hemos de procurar. No obstante a esto debemos hacerle alguna puntualización: la unidad militar no es unificación de formas de pensar. Cada individuo (del Ejército), como tal, puede tener sus ideas y criterios. La unidad no tiene por que trascender del servicio; para él debemos mantenernos unidos, posponiendo las opciones personales. Pero debemos prestar atención a que nadie unirá al Ejército para ir en contra de los intereses del pueblo. La misión es precisamente salvaguardar estos. Ahora bien, necesitamos interpretar cuales son estos intereses y, para esto, es condición indispensable el sufragio universal, dentro de un estado de libertad.

La U.M.D. no pretende excluir a la verdad, ni ser un grupo elitista dentro del Ejército. Representa la corriente democrática que cada vez se da, dentro de sus filas, con más firmeza y amplitud. Llama al patriotismo y a la honestidad de sus compañeros para que mediten sobre las responsabilidades históricas, que les ha tocado asumir y sobre su de-

ber de apoyar a un pueblo que ha demostrado en repetidas veces su madurez política y que reclama el derecho de participar de forma activa en elección de sus gobernantes y el quehacer político.

Nuestro juramento alcanza a la defensa del orden dentro de nuestra Patria. Que este juramento hecho con el mayor de los entusiasmos, no sirva a ninguno para manipularnos. El orden debe ser justo querido por todos. Si un día el pueblo desea establecer un nuevo orden, la Fuerzas Armadas tienen la ineludible obligación de propiciar este cambio y en ningún momento debe actuar de freno ante él. "La última gota de nuestra sangre" debe estar dispuesta generosamente para ser vertida en defensa de estos derechos.

¡Viva España!

"Los marroques no pasarán!"...

¡Viva el Ejército!

¡Viva el Pueblo!"

LABORACIO ESPECIAL...COL.LABORACIO ESPECIAL...COL.LABORACIO ESPECIAL...COL.LABORACIO ESPECIAL...COL.L

PARIS: PARLA EL CAPITAN DOMINGUEZ

La detenció, mesos enrera dels capitans Busquets i Julvez, i més posteriorment de nou oficials "por proposición al delito de sedición", han posat en evidència que la "unidad del Ejército", un dels pilars en que s'ha basat el règim de Franco, també s'esquerda.

El capità José Ignacio Domínguez Martín-Sánchez, de trenta anys, era a l'estranger quan van anar a detenir-lo. Ja no ha tornat, i el 13 d'octubre convocava a París una roda de premsa el contingut de la qual fou àmpliament difós a la premsa i emissors de radio i televisió de l'estranger. El text de la declaració feta en castellà pel capità Domínguez és el següent:

"Soy José Ignacio Domínguez Martín-Sánchez, piloto de reactores del Ejército del Aire español, destinado en el Estado Mayor del Aire. Me encuentro en el extranjero porque la guardia civil fue a mi casa a detenerme en la madrugada del 29 de julio, el mismo día en que arrestaron a los otros nueve oficiales que actualmente están en prisión. En el momento de la detención yo acababa de salir de vacaciones al extranjero. Se me presentó la duda de volver o quedarme definitivamente fuera de España. Lo consulté con la Unión Militar Democrática y me recomendaron que no volviese, puesto que sería inmediatamente detenido y ya había suficientes militares en prisión y represaliados. Mi vuelta no tendría utilidad política alguna y, sin embargo, sí sería muy útil en el extranjero actuando como portavoz de la Unión Militar Democrática.

La Unión Militar Democrática es una organización que ha nacido para luchar por la transformación política del país en un régimen democrático. Está formada exclusivamente por militares profesionales y no admitimos que los miembros pertenezcan a ningún partido político. La Unión Militar Democrática es una organización absolutamente autónoma. La mayoría somos capitanes y comandantes de los Ejércitos de Tierra, Mar y Aire, así como de la Policía Armada y de la Guardia Civil. Nuestra edad media oscila entre los 30 y los 40 años, aunque hay de otras edades.

Las últimas noticias sobre el número de afiliados oscilan entre

350 y 400 los auténticamente comprometidos, si bien hay un numeroso grupo de unos 600 colaboradores que se han comprometido ya a estar con nosotros a la hora de la verdad. En cuanto al número de simpatizantes es incalculable. No podemos calcular exactamente el número de oficiales del Ejército que estarían o que son simpatizantes nuestros simplemente. Estas cifras están aumentando constantemente.

Un Estatuto del Militar en el que se especifiquen las obligaciones y los derechos de los militares en el futuro ejercicio de una España democrática lo hemos terminado de elaborar recientemente, después de muchas discusiones y reuniones, consideradas ilegales, en toda España.

Nuestra postura con respecto a la oposición es la de favorecer a la creación de un organismo unitario, que englobe a todos los partidos que deseen un cambio auténticamente democrático en España. La Unión Militar Democrática se opone a los intentos del Régimen y de otros sectores que pretenden marginar a algunos partidos de izquierda. Respecto a la campaña que el Régimen ha hecho en la prensa extranjera, afirmando que somos partidarios de Juan Carlos, debo decir que es absolutamente falso. Nosotros no podemos apoyar a nadie que no haya sido previamente elegido en elecciones totalmente libres.

La Unión Militar Democrática está en contra de la ola de violencia desatada en el país. Consideramos que el terrorismo del Estado es el que genera la desesperada violencia individual. La única forma de terminar con la violencia en España es derrocando al actual Régimen.

En lo que respecta a Portugal, la Unión Militar Democrática piensa que la situación portuguesa antes del 25 de Abril era muy distinta a las condiciones actuales del país. No cabe ningún mimetismo entre el MFE y la UMD.

La Unión Militar Democrática quiere denunciar la campaña de difamación de que somos objeto los procesados. Para desarrollar esta +

campaña, el Régimen utiliza el S.I.E. (Servicio de Información del Ejército) organización de carácter político que nada tiene que ver con la información puramente militar. Actúa al margen de la jerarquía, es de carácter secreto y sus estructuras y fines son comparables a los de las S.S. hitlerianas. El significado político de los primeros diez militares -yo me considero entre esos diez- supuso la demostración palpable de la desunión del Ejército. Las nuevas detenciones de otros tres oficiales la semana pasada significan que las corrientes democráticas en el seno de las Fuerzas Armadas han continuado su desarrollo, pese a las medidas represivas del Régimen. Además de las trece detenciones se han producido numerosos traslados forzados de residencia y arrestos injustificados, como el del conocido comandante Busquets Bragulat. También hay que destacar la expulsión de la Policía Armada del capitán Julián Delgado, hasta ahora jefe del escuadrón de caballería de la Policía Armada de Barcelona. Además de éstos, han sido objeto de represalias los siguientes oficiales:

- Capitán de Ingenieros García Valdivia, de la guarnición de Cádiz.
- Capitán de Ingenieros Santiago Perinat Mazares.

- Comandante de Artillería, Guillermo Seilefn.
- Comandante de Estado Mayor López de Sepúlveda.
- Comandante de Estado Mayor, Ricardo Ramos.
- Capitán de Ingenieros, Bernardo Vidal.
- Capitán de Ingenieros, José Julvez.
- Capitán de Ingenieros, Molina.

La política del Gobierno hasta ahora ha sido quitar importancia a estas medidas represivas en el seno de las Fuerzas Armadas para poder aparentar que le siguen siendo fieles totalmente. La Unión Militar Democrática espera que, a partir de esta rueda de prensa, la opinión pública quede convencida de que esto no es un incidente aislado dentro del Ejército, sino que se trata de un amplio movimiento que va a tener consecuencias insospechadas para el Régimen.

En posteriors declaracions a emissors de ràdio i publicacions, el capità Domínguez ha anat ampliant alguns dels conceptes d'aquesta declaració. Per exemple, LE MONDE DIPLOMATIQUE del 16 de + novembre inclou un article seu titulat "El paper de la UMD", el + qual tradim.

MONDE DIPLOMATIQUE...LE MONDE DIPLOMATIQUE...LE MONDE DIPLOMATIQUE...LE MONDE DIPLOMATIQUE...LE MONDE DIPLOMATIQUE...

EL PAPER DE LA UNIO MILITAR DEMOCRATICA

"Si es vol parlar de l'exèrcit espanyol a + vui, és indispensable començar per mostrar + les tendències que el divideixen.

Dins les forces armades espanyoles hi ha u + na diferència molt clara entre els militars + que van prendre part a la Guerra, -que ara + tenen els graus de general, coronel, i lloc + tinen coronel-, i després els qui, com jo ma + teix, van entrar a l'exèrcit després del ++ 1939. Els primers constitueixen el sector ++ "ultra", estretament lligats al règim a ni + vell polític. Els segons són la base del sec + tor democràtic que avui s'està organitzant + en el si de la Unión Militar Democrática.

Les diferències entre els dos sectors no + són només polítiques, sinó també a nivell hu + mà i professional. Els oficials sortits de + la guerra són generalment d'un nivell cultu + ral molt baix, (alguns coronels no tenen ni + el nivell del baxillerat) i això reflecteix + en el pla professional. La seva manca de com + petència es fa palesa dins les branques més + tècniques com les de l'exèrcit de l'aire. + Els aviadors de guerra, per exemple, amb pro + u feines són capaços de pilotar avions petits en condicions meteorològiques molt favorables. Es per això que aquests oficials s'han desa + creditat totalment de cara als seus subordi + nats que són conscients de tenir uns caps de + darrer ordre.

Per la seva edat avançada la inquietud més + immediata de la majoria dels caps "ultres", és la d'obtenir el seu retir. Hi ha però un + perillós quarteró de generals joves, -entre + els quals es distingeix el general Campano-, que sens dubte no estan a punt de renunciar + als seus privilegis.

Per comprendre millor el fet que els gene + rals són reaccionaris sense excepció cal te-

nir en compte el mecanisme de selecció que + es fa servir: per ser promogut, tot coronel + és sotmès a una enquesta política que té la + finalitat de confirmar la seva fidelitat to + tal al règim franquista. Evidentment el fet + d'haver passat aquest exàmen implica una cer + ta complicitat política.

Cal tenir en compte igualment els informes + que mantenen els generals amb els ambients e + condòmics (són pocs els generals, en servei + actiu o retirats, que no tenen un lloc en la + Direcció d'alguna empresa). Especialment els + generals "ultres". Aquesta és la conseqüèn + cia de

Segurament, el sector "ultra" de l'exèrcit + engloba grups més amplis que els dels gene + rals "ultres". Aquesta és la conseqüència de + l'esperit de disciplina feixista que sempre + han mantingut i que els fa incapaços de pren + dre iniciatives fora de la direcció dels ++ seus superiors.

Per la seva banda el sector moderat es ca + racteritza desmesuradament pel seu rebuig a + tot el que representi el sector "ultra". For + mat per militars joves, la seva finalitat es + sencial és fer que l'exèrcit deixi d'ésser + el pilar d'un règim corromput i caduc amb el + qual ells veuen la necessitat de rompre. As + pira a un règim de democràcia basat en el re + coneixement de totes les llibertats fonamen + tats i implicant la legalització de tots els + partits polítics. Ben segur que hi coexistei + xen diverses concepcions dins d'aquest sec + tor moderat.

L'U.M.D. ha afirmat moltes vegades que cap + democràcia autèntica no podrà recolzar Juan + Carlos en la mesura que el seu accés al po -

der vindrà imposat pel règim.

Es veritat que Juan Carlos no inspira + confiança als generals del "bunker" perquè + els fa por que intenti obrir la porta a + un futur democràtic. Aquesta temença els + podria portar a una nova intervenció dins + la vida política.

Es inútil dir que els joves oficials, + els que tenen el comandament directe de + les tropes-, s'oposarien, arribat el mo + ment, a una acció com aquesta.

En cas de que, malgrat l'oposició dels ge + nerals joves, la dreta militar se sortís + de fer servir l'exèrcit per les seves prò + pies finalitats, l'U.M.D. abans d'atacar + immediatament, deixaria passar un cert es + pai de temps per tal de permetre que mo + rissin les contradiccions entre els ultres + i la majoria dels oficials de després de + la guerra. Aconseguint aquest resultat ens + serà fàcil de desposseir definitivament els + principals del poder.

Es difícil preveure exactament quina ac + titud prendran els generals de cara a les + greus hores que s'acosten. Jo no crec que + el grup "ultra" accepti renunciar de grat + a la seva posició política actual. De mo + ment, els ambients polítics amb els quals + els generals mantenen contactes són els + del règim inclosos els que es diuen "aper + turistes" (partidaris d'una "obertura"). Mentrestant alguns generals han tingut con + tectes tímids amb l'oposició i amb la U.M. + D.

Les idees de la U.M.D. que recentment han + estat fetes públiques, defineixen la nos + tra posició de cara a la situació present. Sens dubte alguns punts mereixen una expli

cació més precisa perquè no sembla que hagin estat ben compresos. Igualment pel que s'ha dit de la nostra posició respecte al problema de les nacionalitats a Espanya, tema que vaig fer sortir a la meua conferència del 13 d'Octubre, el problema de la U.M.D. no inclou la formació d'un Estat Federal, però això no vol pas dir que la U.M.D. s'oposi a aquest tipus d'organització de l'Estat.

No ens hem pronunciat en aquest sentit perquè creiem que seria prematur de promoure ara aquesta qüestió dins l'exèrcit. Parlant ara de federalisme, riscaríem de despertar sentiments contradictoris a alguns dels nostres camarades.

El centralisme que ens han inculcat en la nostra educació té encara molta influència entre nosaltres. Però pensem que en un futur proper serà possible de prendre una posició de manera precisa al voltant del problema de les nacionalitats.

Se m'han fet també preguntes pel que fa al

les nacionalitats.

Se m'han fet també preguntes pel que fa al problema que representen les bases americanes en territori espanyol. El sentiment anti-americà és molt fort, tant en els sectors de dreta com en els democràtics. Existeix el sentiment de que la presència d'aquestes bases ataca a la sobirania nacional. En aquest sentit jo crec que la supressió d'aquestes bases seria perfectament acceptada.

Les preguntes respecte al tema del General Diez-Alegria, que pot considerar-se com un dels primers oficials que va ser objecte de repressalies per les seves opinions polítiques poden contestar-se dient que la seva competència professional i intel·lectual fa que els oficials joves l'aprecien. El paper que ell haurà de fer dins l'Espanya democràtica de demà dependrà fonamentalment de la seva posició respecte a la ruptura amb l'actual règim.

Jo voldria finalment dir dues paraules sobre la importància que té l'aparició de la Unió Militar Democràtica en la situació actual. La U.M.D. tracta d'organitzar el sector democràtic de l'exèrcit i dona al mateix temps una formació política als oficials que no l'han tinguda o que l'han tinguda molt minsa. En aquests moments decisius per Espanya, la nostra importància és enorme. L'exèrcit és el pilar fonamental del règim; si ens en sortim i ho fem de manera que li retiri el seu recolzament, la dictadura s'enfonçaria per sempre.

o o o

NDLR. Finalment, segons certes notícies es diu que tant als campaments com a les casernes, són contínues les reunions dels joves oficials.

NOTA DE LA D.C. PENINSULAR A LA D.C. EUROPEA

A Madrid tingué lloc el dia 7 de novembre una reunió amb l'assistència de representants dels diferents grups D.C. de l'Estat espanyol: Ruiz Gimenez, Gil Robles (pare i fill), Alvarez Miranda, Cortezo, Lasarre, Vazquez i els catalans Canyelles i Cuatrecasas. En acabar, es presentà la policia, la qual es limità a prendre el nom dels reunits. D'aquesta reunió en sortí el següent comunicat:

"Reunides les delegacions dels Partits que constitueixen l'Equip de l'Estat espanyol a la Unió Europea Democràtica-Cristiana, han analitzat la greu situació actual, en la qual, simultàneament amb el canvi de titularitat del Cap d'Estat, es fan patents les contradiccions interiors i el procés de descomposició d'un règim autocràtic, tancat a la participació política dels ciutadans, incapaç d'evolucionar per les seves pròpies estructures i de resoldre els problemes reals que es fan urgents a tots els pobles de l'Estat espanyol, entre els quals cal destacar:

a) L'augment de la repressió: estat d'excepció a Guipúscoa i a Biscaia, que el Decret-Llei antiterrorista ha transformat en una situació generalitzada a tot el país, prohibició d'actes públics, segrestaments i mutilació de publicacions, detencions, abusos i excessos de tot ordre, que han contribuït a l'escalada de violència fins la seva culminació en successos recents que han commocionat el món.

b) La persistència d'estructures econòmiques i socials injustes, agreujada per la manca de confiança en les institucions polítiques vigents, i la corrupció inherent a qualsevol règim burocràtic, han fet més dura l'actual crisi econòmica i les seves greus conseqüències per als treballadors: creixement de l'atur, augment de la conflictivitat, aguditzada per la inexistència d'autèntics sindicats, etc.

c) L'enduriment de les tensions que hi ha a les comunitats nacionals i regionals, degut a la negativa persistent de reconèixer els llurs drets polítics i culturals.

d) La impossibilitat d'integració del Règim a les Comunitats Europees, amb augment de l'aïllament internacional.

e) El greu problema del Sahara, aguditzat per la incapacitat del sistema per a preveure amb temps la situació real i les seves immediates repercussions a Canàries.

Tot anticipant-se a aquesta situació, i fidels al programa comú elaborat en el curs de trobades successives, els partits que integren l'Equip van definir a les jornades celebrades a València el juny d'enguany l'lnia d'acció, que reitem en aquests moments, i que es concreta en els punts següents:

1) Reafirmar la necessitat i la urgència d'un canvi democràtic.

2) Mantenir que els problemes profunds de la societat només podran trobar solució satisfactòria en el marc d'un Estat democràtic pluralista i federal que dugui a terme una real transformació política, social i econòmica.

3) Exigir el començament d'un procés constituent que reconegui als països i a les regions els òrgans que els calgui per a llur autogovern i control del procés democràtic.

4) Propiciar l'acompliment de les condicions objectives que calen per a la necessària incorporació de l'Estat a Europa com a membre de ple dret.

Dins aquesta línia d'actuació, i com a primers passos per a iniciar la devolució del poder al poble i per a contribuir a la reconciliació i a la convivència pacífica de tots els ciutadans, creiem indispensable l'adopció, amb caràcter immediat de les mesures següents:

1) Alliberament dels presos polítics mitjançant una àmplia amnistia que permeti, a més, el retorn dels exiliats.

2) Supressió de les mesures repressives de la llibertat d'expressió, de reunió i d'associació, molt especialment la derogació del Decret-Llei de 26 d'agost de 1975, anomenat de "prevenció del terrorisme", però que en realitat és greument atemptatori als drets humans.

3) Submissió a la jurisdicció ordinària de tots els delictes d'intencionalitat política i supressió de la pena de mort o almenys commutació de les que puguin imposar-se.

4) Reconèixer i posar en aplicació efectiva els drets i llibertats continguts a les Declaracions de les Nacions Unides, Convenció Europea de Salvaguarda dels Drets de l'Home i acta final de Helsinki, que garantitzen entre d'altres els drets associatius, de caire polític i sindical, així com els de les comunitats nacionals i regionals.

5) Conseqüentment, derogació de qualsevol disposició legal que prohibeixi o limiti l'existència i l'actuació dels partits polítics o impedeixin la llibertat sindical.

L'Equip de l'Estat Espanyol a la Unió Europea Democràtica Cristiana

na creu fermament que aquestes mesures constitueixen l'únic camí per a obrir un esperançador procés de pacificació i per a fer possible la participació política dels ciutadans a la tasca urgent de procedir a la democratització plena de la nostra societat. I fa una crida a tots els qui senten la responsabilitat d'aquest moment històric perquè s'incorporin activament als nostres esforços

i a les nostres organitzacions.

Federación Popular Democrática

Izquierda Democrática

Partit Nacionalista Basc

Unió Democràtica de Catalunya

Unió Democràtica del País Valencià."

ULTIMA HORA: RESPOSTA DE LA D.C. EUROPEA

La Unió Europea Demòcrata Cristiana renova el seu suport total a l'equip D.C. de l'Estat espanyol.

Convençuda que Espanya ha de jugar un paper important a l'Europa unida i democràtica, la U.E.D.C. fa seves les preses de posició de l'equip D.C. de l'Estat espanyol, i especialment:

1) La urgència d'un canvi democràtic;
2) La convicció que els problemes de fons de la societat espanyola no podran trobar solució satisfactòria si no és en el marc d'un Estat democràtic, pluralista i federal, susceptible de dur a terme una ceritable transformació política, social i econòmica;

3) La preparació d'un mecanisme constitucional que reconegui als països i a les regions els òrgans necessaris per a llur propi govern per la via d'un procés democràtic.

La U.E.D.C. suporta l'equip D.C. de l'Estat espanyol en la seva voluntat de veure arribar sense tardança les mesures següents:

1) Alliberament dels presos polítics mitjançant una àmplia amnistia que comporti a més el retorn dels exiliats;

2) Abolició de totes les mesures que restringeixen la llibertat d'expressió, de reunió i d'associació, i molt especialment l'abrogació del decret-Llei del 26 d'agost de 1975, anomenat de "prevenció del terrorisme" el qual, de fet, atempta greument als Drets de l'Home;

3) Restabliment de l'autoritat de les jurisdiccions ordinàries i supressió de la pena de mort;

4) Reconeixement i aplicació efectiva dels drets i de les llibertats establertes per les declaracions de les Nacions Unides, per la Convenció Europea de Drets de l'Home i per l'acta final de Helsinki, els quals garanteixen els drets de les associacions religioses, polítiques i sindicals, així com els drets de les comunitats nacionals i regionals i ni cal dir l'abrogació de totes +

les disposicions legals que interdeixen o limitin l'existència i l'activitat dels partits polítics i impedeixen la llibertat sindical.

La U.E.D.C. desitja l'establiment de les condicions que permetin l'adhesió d'Espanya a la C.E.E. com a membre de ple dret.

La U.E.D.C. fa una crida a la col·laboració de totes les forces democràtiques espanyoles per a la realització d'aquests objectius.

Demana als partits demòcrata-cristians i als grups D.C. del Parlament Europeu i del Consell d'Europa que actuïn en contacte estret i permanent amb l'equip D.C. de l'Estat espanyol.

La Unió Europea Demòcrata-Cristiana assegura el seu suport a totes les forces realment democràtiques d'Espanya que treballen per una Espanya democràtica en la llibertat, la justícia social i la pau.

Brusel·les, novembre de 1975"

llibres

LA PRENSA CLANDESTINA CATALANA, HOY

avui
s.l.c.

L'Equip "AVUI" ha editat el primer títol d'una trilogia escrita en espanyol destinada a informar de les nostres coses a polítics, periodistes i diplomàtics residents a Espanya. El primer llibret és dedicat al tema de la nostra premsa clandestina. Després de fer una breu història de les tres primeres etapes (Dictadura de Primo de Rivera, + "Bienni Negre" i Fets de Maig 1937), es presenten dotze publicacions clandestines d'avui en dia:

Alliberament - Ara - Avui - Catalunya Democràtica - Correspondència Socialista - Lluita - Nous Horitzons - El Poble Valencià - La Terra - Treball - Unitat Socialista - Universitat.

El tractament del tema és el següent: breu història de la publicació, extractes dels articles de presentació i característiques tècniques. El llibret va profusament il·lustrat amb les corresponents portades reduïdes.

Els altres dos títols de la sèrie seran: els partits polítics dels Països Catalans i els organismes unitaris als PP.CC.

avui

SERVEI D'INFORMACIO CATALA (S.I.C.)

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC